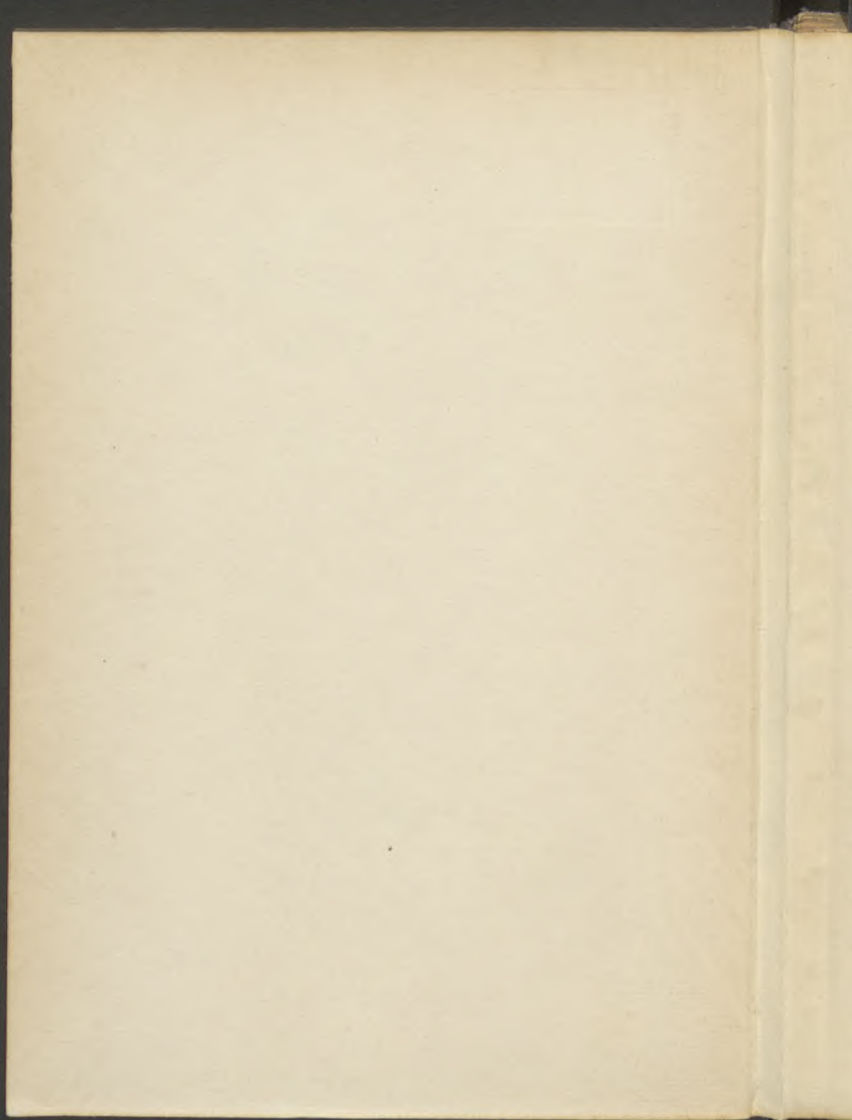
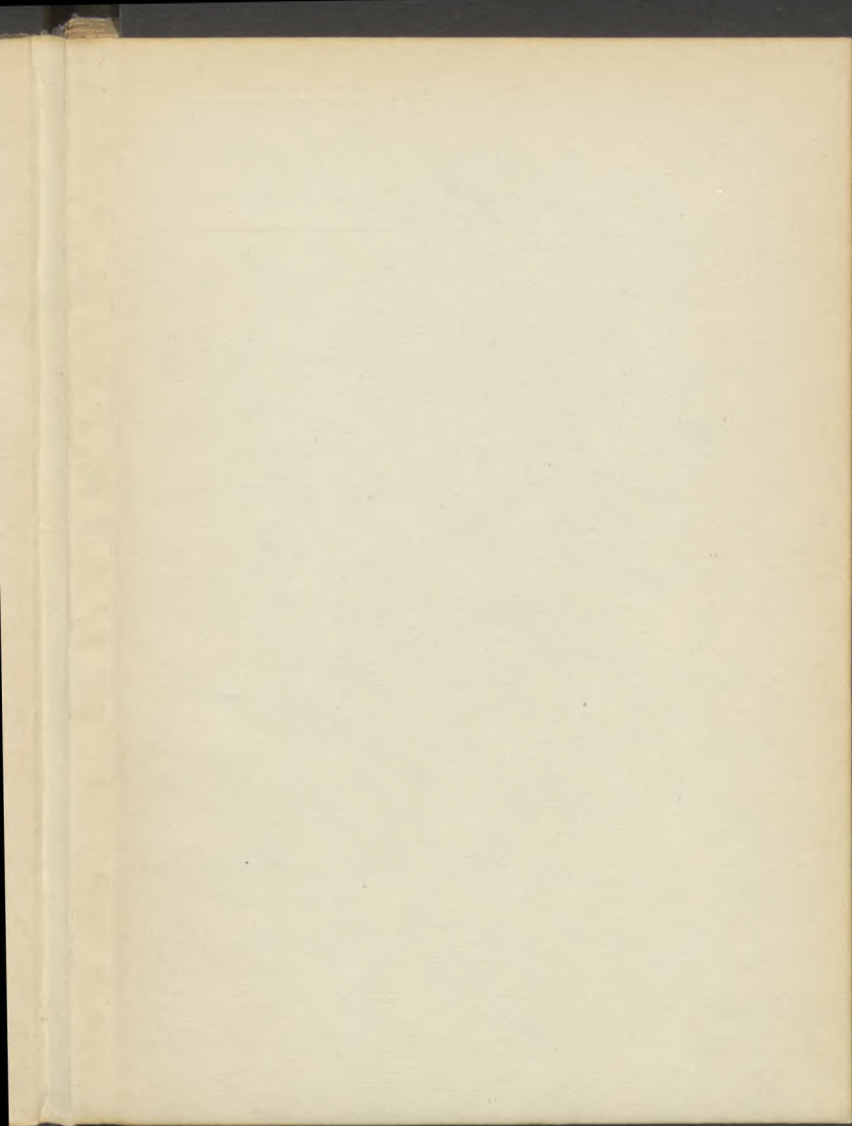

12202

/H

ILLÉ

II
FO

QmVIZ

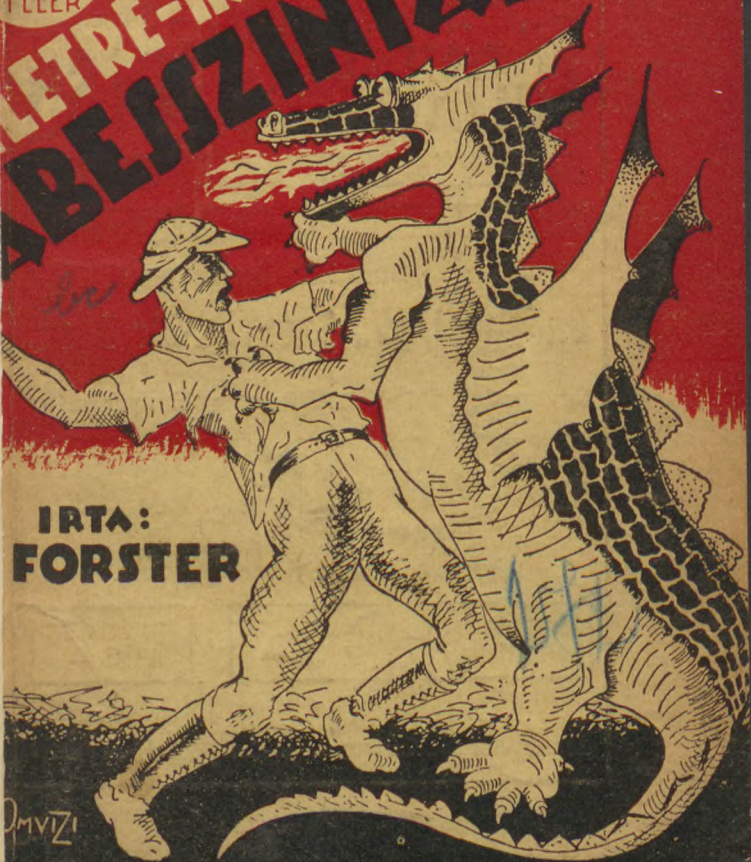

12.202

44

ILLÉR

ARKA REGENYIAR 2 ETRE-HAÁLRA BEJZINIÁBAN

IRTA:
FORSTER

DMVIZI

Magyar Királyi

Osztálysorsjáték

Az új m. kir. osztálysorsjátékra I. osztályú
sorsjegyek már kaphatók

Török A. és Társa

bankházában

Budapest, IV., Szervita-tér 3. sz.

Egy sorsjeggyel elérhető legnagyobb nyeremény

500.000 P

Hivatalos I. osztályú sorsjegyárak:

Egész sorsjegy:

P 24.—

Fél sorsjegy:

P 12.—

Negyed sorsjegy:

P 6.—

Minden második sorsjegy nyer!

áték **TARKA REGÉNYTÁR**

stályú

sa **ÉLETRE-HALÁLRA
ABESSZINIÁBAN**

IRTA:

FORSTER GYÖRGY

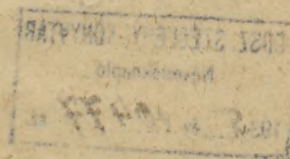
SZ.

mény

P

jevy:

er!

BUDAPEST, 1935 SZEPTEMBER 12.

11. szám.

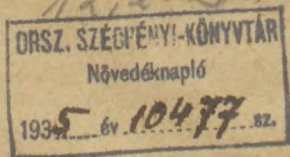
bc

MEGJELENIK HETENKÉNT,
MINDEN JOG FENNTARTVA.

12.202/11

Stádium Rt., Budapest. — Felelős igazgató: Győry Aladár
Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János

I.

Az esős évszak utolsó felvonása csapkodta az Óceán vizét: a barnásszürke felhők szinte ráfeküdtek a hullámokra és a fülledt alkonyatban gomolygó párarongyok úsztak a zápor fátyolfüggönye mögött. A monszun lustán hömpölygő hatalmas hullámokat hajtott a hajóval szemben s a süllyedő barométer a parancsnoki hídon arra mutatott, hogy a széljárás hamarosan erősödni fog.

A Baadur nyögve fúrta ormótlan orrát a hullámhegyek oldalába s minden eresztékében recsegve úgy tántorgott, mint a részeg ember, vagy mint a hullámveréshez szokott tengerész, ha szárazföldre jut.

A Point de Gallei nyolcszáz tonnás schooner, még a gyomrába szerelt két kitűnő nyersolajmotor birtokában sem nagyon volt alkalmas arra, hogy a szabad Óceán hullámverésében négyezer mérföldes utakat hajózzon be Ceylontól Dsibutiig: különösen nem akkor, amikor a raktárak zsúfolva vannak áruval s a hátsó fedélzet kabinjai is csaknem egészen megteltek utasokkal.

Erre gondolt Alex Varsay, amíg a társalgónak kinevezett felső kabinban szívta vacsora utáni cigarettáját s nézte a fedélzettel csaknem egyvonalban hömpölygő hullámhegyeket. Még szerencse,

hogy a monszun széles, egymást szabályos távolságban követő hullámai általában nem rosszindulatúak; a nyílt tengernek ennek a forgalmas szakaszán nagyobb bajtól egyébként sem kellett tartani, inkább csak a kényelmetlenség volt teher. A táncoló hajón ugyanis ágyba feküdni és elaludni, még akkor sem lehetett volna, ha a nyugtalan utasok állandó nyögdécselése a pihenést nem zavarta volna még a viharzúgásnál is jobban.

A kényelmetlen utazásba azonban bele kell törődnie minden kispénzű utasnak s Alex Varsay ennél sokkal kényelmetlenebb dolgokat is átélt már.

A fedélzet üresen és elhagyottan küzdött a rázuduló új és még újabb víztömegekkel: a feljárókat és szellőzőnyílásokat még délután elzárták s estig valósággal kibírhatatlanul fülledt lett a levegő a hajó belsejében.

Alex Varsay éppen arra gondolt, hogy valamilyen módon felszökik a parancsnoki hídra a levegősebb kormányosfülke felé, amikor tántorgó lépések zaja hangzott fel mögötte s letelepedett mellé Mario, az olasz.

— Jó, hogy ilyen csendes helyen találok, signor. Nem zavarom, ha egy kicsit letelepszem itt?

— Dehogy zavar. Mesélje el csak nyugodtan, ami a szívét nyomja.

A vékonypénzű olasz emberke meghökkenve bámult rá:

— Honnan tudja, hogy bánt valami, signor Varsay?

A másik nevetett:

— Egész úton minden nap talált valami gyanusat a hajón, signor Mario. Miért lenne kivétel éppen a mai nap?...

— Hm... szóval, ön is kinevet, mint a többiek. Perig azt hittem, hogy ön, a sokat tapasztalt komoly ember megérti, mit jelent csempészhajón utazni az Indiai Óceán vizén.

Varsay felállt s amennyire lehetett szilárdan megvetette a lábát. Komoly hangon válaszolt:

— Signor Mario, én nagyon is jól tudom, hogy mitől fél ön. De éppen, mert szilárd meggyőződése, hogy mr. Pearson, derék kapitányunk nem jár egészen egyenes utakon, óvakodom attól, hogy túlságos érdeklődést áruljak el az ügyei iránt. S ha rám hallgatna, ön is ugyanezt tenné, mert nem kellemes dolog ám ilyen időben fürdőt venni az Óceán vizében.

— Na de signor... hallgasson rám. Ez az ember lánykereskedő.

— Alig hiszem. Inkább valószínű, hogy valami tiltott árút akar becsempészni Dsibutiba.

Az olasz konokul rázta a fejét.

— Mondom, hogy lánykereskedő. Az előbb, amint a kabinfolyosón végigtántorogtam, valahogyan megbotlottam a raktárakhoz vezető lejáró mellett. Tudja, hogy nem sokat értek ahhoz, hogy miként kell az ilyen billegő hajón megkapaszkodni

s bizony legurultam a lépcsőn. Mondhatom, nem volt kellemes dolog. Olyan sötét van ott lent, mint a pokolban s a raktárfolyosó szövevényes, mint egy labirintus. Alig tudtam megtalálni a feljáratot.

— Talált valami gyanusát?...

— Éppen azt akarom elmondani. Amint a falakba kapaszkodva kerestem a feljáratot, egyszer csak zenészó ütötte meg a fülemet.

— Micsoda?

— Zene. Rádió, vagy még inkább gramofón.

— Lehet, hogy a matrózok kabinjában szóráskoztak.

— Ugyan kérem... hol van a matrózok kabinja a raktártól? Nem, nem signor. Ott valami egészen másnak kell lennie.

Varsay eldobta a cigarettáját:

— Azt hiszem, signor Mario, hogy mégis csak téved. Elvégre, ha derék kapitányunk valóban lánykereskedő, aligha lehet róla feltételezni, hogy áruját, különösen vihar idején zenével igyekezne szóráskoztatni.

Az olasz még mindig bizalmatlanul csóválta a fejét.

— Signor Varsay, én nem sokat értek a dologhoz. Abban a gyarmati bennszülött iskolában, ahol tizennyolc évig tanítottam, nem sok szó esett a lánykereskedelemről. Azt azonban biztosan tudom, hogy a Baaduron valami nincs rendben. S mint olasz embert, kétszeresen is érdekel a dolog. Gondoljon csak arra, hogy Abesszínia kikötője,

Dsibuti felé tartunk s arrafelé most nagyon puska-
poros a levegő.

Varsay akarata ellenére is elnevette magát:

—Az égre, signor Mario, csak nem gondolja,
hogy Pearson kapitány, mint az abesszinek meg-
bizottja, gramofónokat szállít a hadbainduló sere-
geknek?...

Az olasz sértődötten felállt:

— Nem, erre igazán nem gondolok. Az élete-
met és a becsületedet merném azonban feltenni
arra, hogy van valaki a hajón, akiről mi utasok
nem tudunk semmit s akinek a céljai is épolyan
titokzatosak, mint ő maga.

A kis olasz hangja csendes volt, majdnem sut-
togó s olyan komolyan hangzott, hogy Varsay
önkéntelenül felfigyelt rá. Felelni azonban már
nem volt ideje, mert Mario imbolygó lépésekkel
elballagott a kabinfolyosó felé.

Alex Varsay a zsebébe nyúlt, hogy újabbi
cigaretta-t kotorjon elő. A gyufáját nem találta,
hosszan kellett keresgélennie a földön, ahová a hajó
imbolygásától esett. Amikor a cigaretta már füs-
tölve égett s szórakozott tekintettel ismét az üve-
ablakhoz fordult, megdöbbenve kiáltott fel s az ajtó
felé ugrott.

A kajüt ablakából egyenesen a fedélzeti fel-
járóhoz lehetett látni s ebben a pillanatban egy
sötét alak támolgyó körvonalai tüntek fel az ajtó-
nyílás előtt. Az alak mintha védekezően nyúlt volna
vissza az ajtó felé; halkan valami hörgő, halálra-

rémült kiáltás is behallatszott a csukott ablakon keresztül; azután a táromlygó test elvágódott a síkos deszkapadlón.

A hajó orránál újabb hullámhegy zúdult a korlátra s mielőtt Varsay elérhette volna az ajtót, az elesett ember már a hullám sodrában vonszolódott.

A víztömeg éppen a kajütablak felé sodorta s akkor a hajólámpa sárga fénykörében pillanatra feltűnt eltorzult arca, üveges szeme s a levegő után kapkodó, nyitott szája.

Mario volt, az olasz tanító, aki alig fél perccel előbb hagyta el a társalgó helyiségét.

Varsay egyetlen ugrással elérte a kabinfolyosót s felszakította az ajtót. Vad szélroham kapta el és a nyíláson át fürdőnek is beillő víztömeg zúdult a nyaka közé. Mielőtt azonban kiléphetett volna az esőverte, tengerjárta szabad fedélzetre, izmos karok ragadták meg és visszarántva, becsapták mögötte az ajtót. Varsay szitkozódva fordult hátra.

Az európai másodkormányos és egy maláj matróz állott előtte. Varsay dühösen rájuk támadt:

— Egy utast elsodort a hullám... és maguk itt tátják a szájukat, ahelyett hogy segítenének...

A másodkormányos vállat vont:

— Mr. Varsay, mindenki úgy lesz öngyilkos, ahogyan éppen kedve tartja. Ha azonban a csapóajtó nyitva marad, az egész hajó veszedelembe kerülhet.

— De értsék meg, signor Mariot éppen az előbb sodorta el egy hullám...

— Láttam. Azt is láttam, amikor kilépett a fedélzetre. Sajnos, őt már nem tudtuk visszarántani, mint önt. A megmentésére pedig gondolni sem lehet ilyen időben.

— Merre van a kapitány?...

— Fent van a hídon. A szél azonban elszakította a köteleket s így nem ajánlom, hogy megkísérelje odamenni. Egyébként sem nagy kár az olaszért.

— Hogy mondta?!...

— Túlságosan gyanakvó és kíváncsi volt, A Baaduron nem szeretjük az ilyen utasokat.

A másodkormányos fenyegető arccal nézett szembe Varsayval. Brutális álla és keménymetszésű, keskeny ajka között szemtelen vigyorgástorz vonala húzódott.

Alex Varsay egy pillanat alatt átlátta a helyzetet. Az olasz tanító nem a saját akaratából jutott ki fedélzetre, hanem valószínűleg kihajították. Másszóval: közönséges gyilkosokkal áll szemben az üres és elhagyatott kabinfolyosón.

Megfordult és lesietett az alsó terembe, ahol a Baadur tucatnyi utasa küzdött a tengeribetegséggel.

II.

Hamarosan visszavonult a kabinjába, mert úgy érezte, alaposan át kell gondolnia a helyzetet.

Amikor tíz nap előtt Point de Galleban jegyet váltott a Baadurra, eszébe sem jutott, hogy az olcsó, magántulajdonban levő, de egyébként tiszta és masszívnak látszó hajón gyilkossággal alaposan gyanúsítható sőpredékkal kerül össze.

Pearson, a kapitány olyan volt, mint az indiai tengereken hajózó többi öreg tengerész: marcona, kevészavú, sötéttekintetű, egyébként azonban becsületesnek látszó ember. Az utazás második napján Varsay már bizonyosra vette, amit Mario is sejtett, hogy a hajó valamilyen csempészáruval megrakodva halad célja felé. Lehet, hogy az utasokra is főleg csak azért volt szükség, hogy elrejtsek vele az út valódi célját.

Alex Varsay azonban hosszú bolyongásai alatt megtanulta azt, hogy az indiai tengeren nem tanácsos idegen emberek dolgaival törődni, különösen ha nem egészen szabályszerű üzletek lebonyolításáról van szó. Ezt a véleményét Mario előtt sem titkolta, az olasz azonban nem sokat törődött vele. Valószínű, hogy a hajósok rendőrségi besugót gyanítottak benne s igyekeztek eltenni láb alól, addig, amíg veszélytelen.

Ha azonban ez így van, akkor az ő élete sincs teljesen biztonságban. A hajó legénysége nagyon jól láthatta, hogy az olasz éppen vele beszélget

leggyakrabban: jogosan feltételezhetik tehát, hogy a Mario által tapasztaltakról ő is tudomást szerzett.

A Baadur számítása szerint már a Guardafui fok magasságában járhatott: hajnalra el kell haladniok a Sokotra-szigetek mellett s ha azután elértek az Adeni öblöt estére, vagy legkésőbb éjjélre el kell érniök az angol Szomaliföld első kikötőjét, Berberát.

Berberában esetleg kiszállhat és az angol hadságok útján értesítheti a dsibutii francia kikötőrendőrséget arról, hogy milyen csempésztársaság közeledik a kikötő felé s hogy az útközben elűnt olasz valószínűleg gyilkosság áldozata lett.

De vajjon: csakugyan csempészek-e a Baadur emberei s valóban gyilkosság áldozata lett-e Mario?...

A csempészetre utal az, hogy a raktárakat megközelíteni sem lehet, hogy a rakodást Point de Galleban senki sem látta, s hogy az erőltetett sebesség mellett gondosan kikerültek minden szembejövő hajót.

A feljelentéshez azonban nem elég a gyanú, a bizonyítékok is kellenek.

Tehát bizonyítékokat kell keresni még ma éjszaka, mert holnapig sok minden történhetik.

Amikor Alex Varsay idáig ért gondolataiban, tulajdonképpen már határozott is: mennyire keveset törődött magával a csempészéssel, ugyanannyi

szívóssággal vetette magát a vélt vagy valódi gyilkosok leleplezésére.

Hogy a dologból végelemzésben se kára, haszna nincs, azzal éppen úgy nem törődött, mint a veszedelmekkel, amelyek pedig az óceánok magános vándorait könnyen utólérhetik.

Éjfélig hevert az ágyán leszíjazva, nehogy a hajó ingása a padlóra dobja: akkor felkelt, magához vette revolverét s amennyire lehetett zajtalanul kilépett a sötét folyosóra.

Hamarosan rájött, hogy a kutatásra alkalmasabb időt nem is választhatott volna: a matrózok egyik része minden erejével a rakomány és a hajó biztosításával volt elfoglalva, míg a többiek a munkától halálosan kimerülve mélyen aludtak nyomorúságos kajütjeikben. A folyosón egy árva lélekkel sem találkozott.

Csendesen megnyitotta a raktárahhoz vezető lépcső ajtaját s lekúszott a vaksötét hajófenékre. Villanylámpája apró kört vágott a fülledt, koromfekete levegőben: de még ezzel a gyér világítással is óvatosan kell bánnia, nehogy kirándulását idő előtt felfedezze valaki.

Úgy okoskodott, hogy a Baadur beosztása semmiben sem különbözhet a többi hasonló ürtartalmú schoonerétól: akkor pedig a keskeny folyosó két oldalán az élelmiszerkamráknak kell lenniök, távolabb a víztartályoknak s a folyosó végén nyílnak a nagy raktárhelyiség, amely előrehúzódik egészen a hajóorrba. A raktárhelyiség a hajó törzsénél két

ágra oszlik, mert beleépült a gépterem, amely alatt viszont a hajófenéken a nyersolajtartányok húzódnak végig.

Sorra vette az élelmiszerkamrák ajtaját s mindegyik előtt hosszasán hallgatódzott: feltételeznie kellett ugyanis, hogy ha Mario füle nem csalt a délután, akkor valahol élő emberek rejtőzködnek a hajón.

Az ajtók előtt azonban néma csend fogadta. Lehet, hogy akik korábban zeneszó mellett élvezték a vihart, már alusznak fülledt kajütjeikben.

A nagy raktár ajtaját vaskos lakat zárta el. Varsay számára azonban ez nem jelentett különös nehézséget. Végigtapogatta a falat s fejmagasságnál valamivel feljebb csakugyan ráakadt a szellőztető kürt nyílására. A nyílást, mint minden hajón, itt is rács fődte a patkányok ellen, ezt azonban gyerekjáték volt zaj nélkül eltávolítani.

Néhány erőteljes mozdulattal felhúzta magát a nyílás elé és a következő pillanatban eltűnt a nyílás mögött. Szerencsétlenségére, a túlsó oldalon semmibe sem tudott megkapaszkodni s így meglehetősen nagy zajjal ért padlót a raktárhelyiségben. Hosszú percekig feküdt mozdulatlanul s csak amikor meggyőződött arról, hogy az esés zaja nem riasztott meg néhány patkányon kívül senkit, indult előre tapogatózva a szorosan leköötözött ládák sorfala mellett.

Hamarosan megállapította, hogy a rakomány legnagyobb része hajszálra hasonló, leólmózott

ládákból áll: valamennyin rajta volt a törékeny holmit jelző üvegalak, s a felírások mellett néhány különös alakú japán írásjelet vett észre. Ebben igazán nem volt semmi különös: a japán nagyipar olcsó termékei esztendőik óta hajórakományszámra özönlenek Európa felé s ha nem sikerül közvetlen járatokkal útnak indítani az árut, akkor az átrakó állomás legtöbbször Dsibuti.

Varsay kis csalódással vette tudomásul ezt a körülményt, amely azt látszott igazolni, hogy Mario mégis csak rémeket látott s a Baadur fedélzetén nincs semmi eltitkolni való.

Néhány pillanattal később minden oka meg volt arra, hogy gyökeresen megváltoztassa ezt a mézetét.

A raktárt kettéválasztó fal előtt néhány lépéssel különös formájú börtokokra esett villanylámpája fényköre. A hosszúkás bőrzsákok gondosan egymás mellé fektetve heverték s jellegzetes alakjuk nem tűrt kétséget: golyószórókat takartak, ugyanolyan típust, mint amelyet a nagyvárosok rendőrségei használnak nagyobb zendülések esetén, vagy a gangsterekkel való harcok során. A börtokok közvetlen közelében néhány ugyancsak könnyen felismerhető municiósláda hevert.

Sem a bőrzsákokon, sem a ládákon nem volt címzés, azok tehát nem a rakományhoz, hanem a hajó felszereléséhez tartoztak s miután a raktár legkönnyebben megközelíthető helyén álltak, nem

volt nehéz kitalálni, hogy számítanak esetleges használatukra.

A Baadur tizennyolcfőnyi legénysége közül négy volt európai: a kapitány, aki a neve után ítélve amerikai születésű lehetett, a kormányos, a skót másodkormányos és a vitorlamester. A legénység többi része jobbára maláji benszülött volt: a golyószórók száma után ítélve azonban azok is modern kiképzésű banditák lehettek.

Meglepő felfedezése után alig tett néhány lépést Varsay, amikor újabb meglepetés gyors megállásra kényszerítette. A gépház falánál, ott, ahol egy rendes schooneren pusztán falnál egyébként nem szabad lennie, újabb szellőzőnyílás tűnt a szemébe s az áramló levegő arra is figyelmeztette, hogy valahol belül kitűnő légszívó berendezés működik.

Mario tehát nem tévedett: a hajón olyanok is utaznak, akiket nem vettek fel az utasok listájára s akiknek alkalmasint komoly okaik lehetnek a rejtőzésre. Ez a felfedezés azonban mást is igazolt: azt, hogy az olasz gyarmati tanító valóban nem önszántából került ki a fedélzetre, hanem elszánt vakmerőséggel végrehajtott gyilkos merénylet áldozata lett.

Alex Varsay összeszorított fogakkal nézte a szellőzőnyílást s azon gondolkozott, hogy a hajó titkos alsó helyiségét miként sikerült elhelyezni úgy, hogy a raktárból ne lehessen észrevenni s amelletts veszély esetén a fedélzetről is könnyen megközelíthető legyen.

Amíg ezen gondolkozott, hirtelen zaj hangzott fel a háta mögött az ajtó irányából s éppen csak annyi ideje maradt, hogy a ládák sora mögé ugorva lehasaljon. A vitorlamester s egy maláji szakács lépett be imbolyogva az erősen hánykolódó hajón: az európai kezében égő viharlámpa vágott opálössárga kört a sötétségbe, míg a maláji szinte valószínűtlen ügyességgel egyensúlyozott egy italokkal megrakott tálcát.

Közvetlenül Varsay mellett haladtak el teljesen gyanútlanul s néhány lépéssel a szellőzőnyílás mögött megállottak. A ládák mögül Varsay nem láthatta csak a viharlámpa halvány fényét, amely néhány pillanat múlva a két férfivel együtt eltűnt egy zajtalanul nyíló ajtó mögött.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy a két ember rövidesen visszatér: Varsay tehát igyekezett olyan helyet keresni magának, ahonnan megpillanthatja a titokzatos bejáratot. Néhány perces várakozás után valóban megnyílt a falban egy egészen apró ajtó, amely úgy nézett ki, mintha a korhadt falépítmény megjavított darabja lenne. A nyíláson fölig guggoló helyzetben tűnt fel előbb a vitorlamester, azután a matróz alakja. Dolguk végeztével halkán beszélgetve tűntek el a raktárhelyiség ajtaja mögött.

Varsay várt még néhány percig, amíg megbizonyosodott arról, hogy senki sem tér vissza. Azután előbújt rejtekhelyéről és a deszkafalhoz osont.

Lámpájának fénye mellett hamar rátalált arra az apró gombra, amely valamivel a padló fölött, a deszka egyik csomójának szeszélyes rajza közé rejtve, egyszerű rugószerkezet segítségével nyitotta és zárta a titkos ajtót..

Pillanatnyi habozás nélkül keresztülbújt az alacsony nyíláson s apró előszobafélében találta magát. Jó kartávolságnyira tőle rendes magasságú ajtó küszöbe alól viágosság fénye szűrődött ki s abban a pillanatban, amikor belépett írógép halk kattogása hangzott fel.

Az ajtón egyszerű fakilincset sikerült kitapogatnia: zárnak, kulcslyuknak nyoma sem volt. Be kellett nyitnia, ha látni kívánta a hajó titokzatos utasait.

Óvatosságból mindenestre előkészítette a revolverét s amilyen halkán csak tudta, lenyomta a kilincset. Könnyen engedett, akadálytalanul beléphetett a szobába.. A hajónak ebben a részében úgy látszik, senki sem tartott a meglepetéstől.

III.

Csak amikor már a szobába lépett, ötlött az eszébe, hogy alkalmasint élete legnagyobb ostobaságát követte el: leleplezte önmagát akkor, amikor a nyílt tengeren a győzelem legkisebb reménye nél-

kül kellett szembenéznie a hajó egész legénységével.

A rendes hajókabinoknál valamivel tágasabb helyiségben függőágy és rögzített asztal állott; az asztal fölött drótszálra kötött petróleumlámpa imbolygott, alatta pedig hullámoshajú, szőke nő hajolt egy apró, hordozható írógép fölé.

A nő nem fordult hátra az ajtónyílásra:

— Jó, hogy jön, Pearson — mondta hibátlan angolsággal. — Azt hiszem, késésünk lesz a vihar miatt, adassa le rögtön ezt a két rádiogrammot. Ráírtam a hívójelet, ügyeljen, nehogy a távirász valami ostobaságot kövessen el.

Varsayt az sem lepte volna meg jobban, ha eleven oroszlanokat talált volna a titkos kabinban. Az indiai vizeken általában nem gyakori jelenség a szőke európai nő: különösen nem az olyan ápoltságos fajta, mint amilyen az előtte beszélő volt.

Varsay már éppen visszahúzódott, abban a hitben, hogy a nő nem vette észre, kitűnő ösztöne ugyanis megszúgta, hogy a titokzatos kabin titokzatosabb nőutasa nagyobb veszedelmet jelent, mintha egy tucat fegyveres csempésszel találta volna magát szemben, a kapitánynak szánt felszólítás után azonban már nem lehetett visszatérni.

Betette hát az ajtót maga mögött s kezét revolvere agyán nyugtatva, tőle telhető nyugalommal megszólalt:

— Sajnálom, miss, nem Pearson kapitány van

itt. Ha azonban kívánja, mindenesetre átveszem a táviratot.

Az idegen hangra a nő villámgyorsan megfordult s keze az asztalon heverő apró browning után kapott. Varsay kezében azonban egy pillanattal előbb megcsillant a fegyver.

— Ne fáradjon, miss, nálam is van revolver.

— Hogy került maga ide...?

— Az ajtón keresztül. Persze, fogalmam sem volt, hogy egy hölgyet zavarok meg ilyen késői órában.

Varsay el volt készülve arra, hogy a nő, mit sem törődve a revolverrel, nekiugrik: ehelyett azonban könnyű kacagást hallott.

— Remélem, kellemes volt a csalódása...?

— Nem mondhatnám. A mélyen tisztelt barátai ott fent a tengerbe folytattak ma délután valakit, aki rájött, hogy nem minden utast ismer a hajón. Feltételezem, hogy amint rájönnek látogatásomra, nekem is hasonló sorsot szánnak s ilyen esetekben jobban szeretek férfiakkal szembenállni.

— Még mindig nem mondta meg, hogy mit akar?

— Tudni szerettem volna, hogy kicsoda ön és mit keres a hajón?

— Ugy... és ha szabad érdeklődnöm, milyen alapon kíváncsi erre?

— Mert tudomásom szerint ön fegyvercsempészéssel foglalkozik...

— Mit mondott...?

— Azt, hogy fegyvercsempészéssel foglalkozik. Tíz perccel ezelőtt még kint hasaltam a raktárban a ládák között. Az egyik láda meglazult a viharban és kidőlt az oldala: igazán könnyű volt megállapítani, hogy géppuskazárvázakat tartalmaz. Az árubevalláson, ha jól láttam a felírást, varrógép szerepel.

— Nagyon érdekes. Meséljen még valamit...

Varsay nem felelt. Agyában villámgyorsan keringtek egymást a gondolatok. A nő ebben a pillanatban a kezei között van, azt csinálhat vele, amit akar; megkötözheti, vagy akár meg is ölheti. Nyugalma és beszélgető kedve azonban gyanus. Nagyon valószínű, hogy valakire vár, talán Pearson kapitányra, aki minden pillanatban megjelenhet. Kellemtelen dolog ugyan egy nőt megtámadni, ez egyszerűen azonban a dolog elkerülhetetlen.

Varsay villámgyorsan előreugrott s mielőtt a nő megmozdulhatott volna, hátracsavarta a két karját. Az asztal szélére dobva, néhány könnyű női ruhadarab hevert: azokat felmarkolta s a váratlan bróvel védekező nő fejére csavarta. A függőágy rúdjáról letépte a szúnyoghálót s körülcsavarta vele a könnyű testet: nem sokat törődött azzal, hogy munkája nem sok tartósságot ígért, semmi más célja nem volt vele, mint hogy félóra időt nyerjen.

Fél perc sem telt bele, a nő dühösen nyöszörgöve feküdt a függőágyban, Varsay pedig sietve visszavonult.

Tisztában volt azzal, hogy a nő megtámadásával, helyesebben azzal, hogy belépett a titkos kabinba, nagy könnyelműséget követett el: most azonban már csak egyetlen lehetősége nyílt annak, hogy elevenen érkezzon meg a legközelebbi kikötőbe; el kell hitetnie a kapitánnyal, hogy kirándulásáról mások is tudnak s esetleges meggyilkolása már a megérkezés pillanatában a hatóságok tudomására jut.

IV.

Amilyen gyorsan csak tudott, visszasietett a kabinfolyósóra. Az ebédlő falán függő óra hajnali fél háromat mutatott. Három órákor váltják a kormány személyzetét: ha tehát a parancsnokot a hídon akarta találni, akkor valóban sietnie kellett.

Némi keresgélés után talált egy álmos malájt, azzal előhívatta a másodkormányost.

— Old friend, ki vannak feszítve a fedélzeten a kapaszkodó kötelek...?

— Yes. Csak nem akar kimenni, sir...?

A parancsnokkal kell beszélnem, de azonnal.

— Tessék megvárni a váltást, akkor lejön.

— Sajnálom, nem érek rá. Good night...

A vizhatlan köpenyt szorosan magára gombolta, kalapját felcsatolta s felsietett a fedélzetre vezető lépcsőkön.

Amikor kilépett, a szél ereje csaknem visszalökte: két kézzel kellett megkapaszkodnia a kötelekben, s félig kúszva, félig lábon valahogyan sikerült megközelítenie a parancsnoki híd üvegalkájkáját.

Pearson megütközve fogadta a váratlan látogatót.

— Dear mister, a rendes utasok ilyenkor aludni szoktak — mormogta rosszkedvűen.

— Én azonban rendetlen utas vagyok. Annyira rendetlen, hogy mesélek magának egy-két meglepő dolgot.

— Sajnálom, a tenger viharos, ilyenkor nem érek rá meséket hallgatni.

— Akkor sem, ha ezek a mesék egy titokzatos szőke asszonyról szólnak...?

A kapitány felugrott, mintha kobra marta volna meg.

— Miféle szőke nőről beszél...?

— Arról, akire maga gondol. Aki lent szórakozik a titkos kabinban és üres óráiban sifrirozott rádiogramokat fogalmaz.

A kapitány keze hirtelen a jelzőcsengő felé rándult. Varsay azonban megelőzte egy gondolat-tal.

— Várjon, captain, éppen arról akarok magával beszélni, hogy semmit sem ér vele, ha a tengerbe dobát. Három megbízható utasnak megmondtam, hogy a Baadur legénysége meg akar gyilkolni, mert felfedeztem a fegyverrakományt.

Pearson arca hamuszínűre változott. Varsay azt hitte, hogy minden óvatosságról megfeledkezve, azonnal nekiugrik: a kapitány azonban legyűrte indulatát s csak rekedt hangján látszott arcizmait feszítő harag.

— Megőrült, mister Varsay...?

— Nem szokásom, Pearson. Nagyon jól látam a géppuskaalkatrészeket és a váratlan támadás esetére kikészített golyószórókat is.

— Ön mégis csak örült. Kényszerít arra, hogy a tengerbe dobassam.

— Nem fog a tengerbe dobálni, mert az az egész áru elfogását s a Baadur elkobzását jelentené. Ismétlem, hogy volt időm megbízható emberek elmesélni a tapasztalataimat. Ha pedig husz utas közül öt eltűnne, az úgy-e, gyors és erélyes vizsgálatot jelentene...?

— Nem sokat jelent, hogy ön egészségesen fog megérkezni a szárazföldre. A fegyvereket én csak szállítom, de biztosíthatom önt, hogy a feladói megtalálják a világ túlsó oldalán is.

— Tudja, hogy a Mario nevű olasz utast a tengerbe dobták...?

— Signor Mario vihar idején kilépett a fedélzetre s a hullám lesodorta. Ilyen esetekben nem vállalunk felelősséget az utas életéért.

— Sejtettem, hogy így fogja beállítani. Most tehát még egyet. A titkos kabinban rejtőző szöke hölgyet megkötöttem egy kicsit, jó lesz, ha minél előbb megszabadítja...

— Ez sok... hát ön úgy mászkál ezen a hajón, mintha az öné lenne...?

— Dehogyan... Úgy mászkálok, mint aki kíváncsi arra, hogy miért gyilkolnak meg az emberei ártatlan utasokat.

— Ha ezt tudom, sohasem engedtem volna a hajómra önt...

— Elhiszem. Miután azonban most már itt vagyok, mondja meg az embereinek, hogy állandóan töltött revolverrel járok és aki Dsibutiig nem kíváncsian közelségbe kerül hozzám, azt szó nélkül keresztüllövöm.

— Ha ugyan lesz alkalma rá...

— Egész bizonyosan lesz alkalmam. Különb gazemberekkel elbántam már, mint önök.

A fedélzet feljárójánál két viharlámpa hunyorgó fénye tünt fel. Varsay kihúzta a revolverét:

— Jön a váltás. Figyelmeztetem, hogy ha inteni mer az embereinek, az első golyó az ön koponyáját loccsantja szét. Egyébként ön fog előremenni, én szorosan követem. Ha netalán eszébe jutna birkózni a fedélzeten, pórul járhat...

Pearson dühösen nevetett:

— Önnek túl egyszerű halál lenne a tenger, Varsay. Gondoskodni fogok arról, hogy szakértőbb kezekbe kerüljön, mint az enyém...

Egy pillantást vetett még a kompaszra és szitkozódva felvette viharkabátját. Azután dühösen kigurta a parancsnoki fülke ajtaját és a kötelekbe

kapaszkodva, előre indult. A kormányos a fedélközéből megrökönyödve bámulta a szembetűnő szabálytalanságot, hogy a kapitány őrizetlenül hagyta a parancsnoki hídat.

Varsay igyekezett minél hamarabb a kabinjába jutni; a Baadur fedélzetén ez volt az egyetlen hely, ahol némileg biztonságban érezhette magát. Gondosan bezárta az ajtaját, amennyire lehetett eltorlaszolta s azzal az érzéssel feküdt le függőágyába, hogy egyáltalán nem bizonyos a felébredése.

Szinte csodálkozott, amikor másnap reggel ép-ségben felébredt. A hajó még mindig erősen ingott, a szél csökkenését azonban a kabinokban is érezni lehetett. Az eső is elállt félórára s amikor Varsay a társalgóba ment, a hullámok s ködfoszlányok mögött megpillantotta a Sokotra-szigetek legmagasabb csúcsát.

A Baadur gépei derekasan dolgoztak; a lassan csendesedő hullámverésben estig el kellett érniök Berbera kikötőjét s ha a szerencse és a bátorsága egy pillanatra sem hagyja el, most már volt remény arra, hogy elevenen éri el Angol-Szomáli határát.

Sem enni, sem inni nem mert, pedig különösen a szomjúság nagyon kínozza. Visszament a kabinjába, hogy olvasással üsse agyon az időt estig.

Alig vett elő azonban egy régi folyóiratot, könnyű szédülésféle fogta el. Megdobbanó szívvel fordult az ajtó felé, hogy meneküljön, de késő volt,

Néhány tántorgó lépés után összerogyott a kabin közepén.

V.

A berberai olasz konzulátus villaszerű épületével szemben tágas, fából épített bugalov áll. Nem magánépület: tulajdonosa egy dsibutiban lakó őrmény kereskedő, aki az épületet rendszerint bérbe adja s maga alig néhány napig mutatkozik esztendőnként Berberában. Az épület bérlője Prof. Karl Schuster, egy svájci német orvos, aki a keleti betegségeket tanulmányozza s ezentúl egyetlen szenvedélye van csupán: a rádió. Egyébként nem ismer senkit, őt sem ismeri senki, még közvetlen szomszédaival, az olasz konzulátus tisztviselőivel is alig érintkezik.

Az esős évszak után végre kisütött a várva várt nap: megkezdődött a keletafrikai tavasz, az az évszak, amikor nem csak a bennszülöttek, hanem a bevándorolt európaiak is megkönnyebbülten láthatnak heteken át elhanyagolt munkájuk után.

Az első napsütéses délutánok egyikén kereskedőformára, trópusi sisakos, hirtelenszőke férfi kopogtatott a professzor villájának kapuján. Alkalmasint régi ismerőse lehetett, mert a jemeni kerítész habozás nélkül kitérte előtte a kaput és bevázta a házba, amelynek elsötétített szobájában a professzor éppen a könyveit rendezgette.

Alig vonult azonban vissza a szolga, a professzor hirtelen otthagya a könyveket s élénk mozdulattal fordult a belépőhöz:

— Kedves Valsoni, ön teljes két napot késett, Mogadiscio már türelmetlenül várja a jelentését.

— Sajnálom, colonel, nem jöhöttem előbb. Dsi-butiban két nap alatt három távolkeleti hajó rakodott ki; valamennyi Addis Abebába, Ual-Ualba főként Gondarba irányított ládákat hozott.

— Ezek az első rakományok. Eredménye annak a sikertelen igyekezetnek, hogy Ilse Björgsont kézrekerítsük.

A Valsoninak nevezett férfi vállat vont:

— Signor Colonel, ön még ott tart, hogy neved a négus szőke kémnőjének...? Én már arról is leszoktam, hogy a számát megjegyezzem. Ha érdekli egyébként, közölhetem, hogy az angol Ser-vice Ha4 számmal jelzi.

— Köszönöm. Mást nem tudott meg....?

— Sajnos, nem... Illetve csak sejtem, hogy Ha4, vagy ha úgy tetszik, Ilse Björgsont az egyik hajóval visszaérkezett.

A professzor, vagy inkább az olasz gyarmati hadsereg berberai megfigyelő tisztje, felugrott:

— És ezt csak most mondja,...

Valsoni megcsóválta a fejét:

— Nem mondom, signor Colonel, inkább csak megemlítem. Ha4 személyével kapcsolatban sohasem lehet semmit biztosan tudni. Lehet, hogy megjött, lehet, hogy Japánban maradt, de az is lehet, hogy valamennyien tévedtünk és nem is Japánba, hanem Amerikába utazott.

Az ezredes rosszkedvűen cigarettára gyújtott:

— Nem tudom, hogy miért ez a nagy tisztelet, amellyel összes hírszerzőink körülveszik ezt a kalandornőt. Elvégre egészen biztos, hogy ő is csak ember...

— Ez igaz... de Lawrence ezredes tanítványa s mint ilyen, kezében tartja Afrika összes bennszülött törzseit. Segítségére vannak, rejtegetik, úgy szólván kézzől kézre adják. S aki le akarja lépni, meghal, mielőtt a közelébe jutna.

— Kérem, hagyjuk ezt a témát. Ha van valami mondanivalója, legyen szíves mondja el gyorsan.

— Amint mondtam, három hajó érkezett Dsibutiba távolkeletről: a Pod-Mahr, a Whystle és a Baadur. Összesen négyszáznegyven ládát, kétszáz bála textilárut és külön tíz kisebb ládafélét rakodtak ki. A nagy ládákban gépfegyveralkatrészek voltak, a kisebbek rovarpor jelzés alatt futottak. Természetesen utánanéztem, hogy mi van bennük.

— Valami robbanószer... nem...?

— Nem... Magam is csodálkoztam rajta: mind a tíz ládában közönséges, élesreőrölt üvegpor volt.

— Üvegpor...? Nem tévedett főhadnagy úr?

— Kizárt eset, signor Colonel. Mintát is sikerült hoznom belőle, tessék talán megvizsgáltatni. Közönséges üvegpor, amit a bazároknak viszketőpor néven árúsítanak.

— Köszönöm. És nagyon szeretném, ha lenne szíves elmondani azt is, hogy miből sejti Ha4 viszketőporátérését...?

— Ismétlem, inkább csak érzés ez nálam, mint

hit. A hajóból kiszálló minden utast külön megfigyeltettem, egészen bizonyos, hogy nem volt közöttük. Amióta azonban a Baadur felszedte a horogonyát, valóságos abesszín áradat indult meg Dsi-buti felé s az érkező és induló karavánok egymást érik. Ilyen nagy mozgás mindig csak ott érezhető, ahol a négus kémnője jelen van.

— Hm... jól megnézték az utasokat...?

— Valamennyit. Csupán két ember hiányzott, mind a kettő a Baadur fedélzetéről.

— Nahát akkor...?

— Mind a két eltűnt, férfi. Az egyik egy Mario nevű olasz gyarmati tanító, aki monszun idején állítólag a tengerbe veszett. A másik egy Alex Varsay nevű magyar, akit viszont trópusi láz-tünetekkel átadtak a berberai járványkórház megfigyelőjének.

— Hm... azt hiszem, hogy azóta mind a két eltűnt túljutott ungon-berken..

— Hát kérem... a tengerbefulladás olaszról szóló hír természetesen lehet mese... a másik esetről azonban könnyű meggyőződést szerezni.

Valsio felállt s otthonosan átment a másik szobába a telefonhoz. Amikor visszatért, diadalmas mosoly fénylett az arcán.

— Azt hiszem, hogy ez a Varsay nekünk való ember.

— Ott van...?

— Még ott, sőt mi több, egyelőre még életben is van.

— Tehát valóban kitört rajta a trópusi láz?
 — az ezredes hangjában egy kis csalódásféle csendgett.

— A segédorvossal beszéltem. A magyarnak két napig valóban volt láza, ami a trópusi láz tüneteire emlékeztetett. Ez azonban nyomtalanul elmúlt s a vérvizsgálat is teljesen negatív.

— Akkor hát...?

— Valószínűleg megtudott a jámbor valamit, amit nem kellett volna s annak köszönheti az érthetetlen fogságot. Nyolc napja van a kórházban s eddig kétszer menekült meg a biztos haláltól.

— Hogy mondja...? Beszéljen gyorsabban...

— A második napon gyógyszeresere következtében az ápolónő chinin helyett — strichnint akart neki beadni. Ezt maga a beteg észrevette s így semmi baja sincs. Tegnap pedig, amint a kertben sétált, két bennszülött konyhalagény leforrázta egy nagy kondér levessel, amit a bennszülött osztályra vittek.

— Véletlenül...

— Természetesen — véletlenül. A magyar azonban nagyon szerencsés, vagy nagyon ügyes fickó lehet, mert ezt a véletlenséget is sikerült megúsznia néhány könnyebb égési seb árán. Azóta azonban háromszor kísérelte meg a szökést s ezért zárkába csukták.

Az ezredes felugrott.

— Természetesen olyan zárkába, amit a pestises betegek után elfelejtettek fertőtleníteni...!

Néhány gyors lépéssel végigmérte a szobát:

— Ez a magyar a mi emberünk, Valsoni. A stílus, ahogyan el akarják némitani, egészen a szöke kémnőre vall... tehát ezt az embert nekünk okvetlenül ki kell hallgatnunk... Ért engem...?

— Tökéletesen. Legjobb lesz, ha megszöktetjük...

Az ezredes szemében aggodalom tükröződött.

— S ha történetesen mégis kiderül, hogy fertőző beteg...?

A másik hangosan elnevette magát:

— Ugyan, signor Colonel... magam is vállalkozom arra, hogy megszöktetem ezt az embert és karonfogva hozom el önhöz...

— Akkor hát szerencsés utat, Valsoni... Mikor látom...?

— Holnap reggel. Természetesen a magyarral együtt, ha ugyan a fickónak harmadszor is szerencséje lesz....

VI.

Alex Varsay, helyesebben Varsay Sándor vegyész-mérnök, két nap óta talán századszor vizsgálta végig a berberai járványkórház zárkájának falát, hogy merre kínálkozik a menekülésnek akár a legparányibb lehetősége. Azonban a századik eredmény is pontosan megegyezett az elsővel: szer-

szám nélkül lehetetlenség kitörni a vastag falat s a kettős vasráccsal védett magas ablakot.

A második napon estefelé, amikor az asyl szolga beadta a vacsoráját, az ajtóba vágott te-nyérnyi rés nem csukódott be rögtön. Ellenkezőleg, a nyílásban megjelent az asyl legény gypjas hajkoronája:

— Buana, nem akarni kicsike sétálni a kertben... ?

— Micsoda... ?

— Sétálni... Akarod én kiengedni kicsit...

— Aha, készül a harmadik számú gyilkos merénylet — gondolta Varsay, de természetesen óvakodott attól, hogy gyanújának hangosan is kifejezést adjon.

Ellenkezőleg, úgy tett, mintha megörült volna a kedvező ajánlatnak.

— Mikor tudsz kiereszteni... ?

— Vacsora után, ha doktorok már nem lenni-
ltt... jó lesz... ?

— Kitűnő, de el ne feledkezz róla... !

A néger feje eltűnt s Varsay a priccse telepedt, hogy átgondolja a teendőket.

Egészen bizonyos, hogy a fegyvercsempészek most készítik elő ellene a harmadik merényletet, amelynél már aligha lesznek olyan ügyetlenek, mint a megelőző kettőnél voltak. Persze, jó volna legalább annyit tudni, hogy tör, méreg, vagy fegyver leselkedik-e rá a kert bokrai között... ?

Mérsézt viszont egészen bizonyos, hogy ha

nem sikerül rövidesen elmenekülnie a kórházból, előbb-utóbb olyan fertőző kórt szedhet össze, amiből nincs gyógyulás.

A sétára tehát el kell menni, mert egyedül ennyújt lehetőséget a szabadulásra. Ha sikerül túljárnia a támadók eszén, akkor aránylag könnyen elérheti az egyszerű rácskerítést és védelmet kérhet valamelyik konzulátuson.

Amíg a séta lehetőségeit latolgatta, váratlanul könnyű zaj ütötte meg a fülét az ablak felől. Felugrott és feszülten hallgatódzott.

Valaki kívülről a rács eltávolításán fáradozott.

Barát, vagy ellenség...?

Vagy a fegyvercsempészek nem akarnak kockáztatni semmit és számítva arra, hogy nem mennek le a kertbe, bent az épületben akarnak végezni vele...?

Ez az eshetőség volt a legvalószínűbb s egyben a legveszedelmesebb: a zárka mélyén fegyvertelelenül még védekezni sem tud, úgy lőhetik le, mint cél-
lövöldében a bábut...

A zaj egyre erősebben hangzott; percek sem teltek el s már erős kezek feszítették le a külső rácsot. Azután csörrenve hullottak le az ablak üvegtáblái s Varsay mindennel leszámolva, várta a halálos pontossággal elhajított kés zizegő repülését. Ehelyett azonban éles acéldarab repült a szobába s a rács mögött megjelent egy európai férfiarc.

— Ott egy reszelő, siessen, vágja át a belső rácsot. Innen, kívülről nem lehet hozzáférni... Elég erős...?

Erre a fordulatra nem számított Varsay. Egy lelket sem ismert Berberában, el sem tudta képzelni, hogy kinek lehet érdeke a megszabadítása.

Ezen azonban nem akart töprengeni.

Alkonyodott. Alig félóra volt hátra a teljes beötétedésig. Alaposan ki kellett tehát használni az időt, nehogy az asyl szolgálja időelőtt felfedezze a váratlan segítséget.

Pillanatra felötlött agyában az a lehetőség is, hogy a bedobott reszelő a negyedik számú kelepce; ezt azonban el kellett vetnie, mert ha végezni akartak volna vele, kényelmesebben és veszélytelenebbül megtehették volna a rácson keresztül is.

Negyedóra mulva ismét feltűnt az európai arca:

— Siessen, mert lejár az időnk...

Varsay megtörölte arcát, amelyről patakozott a veríték.

— Ha ketten megfognánk a rácsot, talán már ki tudnánk feszíteni. Ha ugyan van erő az izmaiban.

Felelet helyett hatalmas férfiököl nyult be a rács résein és megmarkolta az acélt. Varsay két kézzel kapaszkodott a keresztvasba:

— Mind a ketten balfelé csavarjuk... Rajta...!

A csavarás nyomán felporzó vakolat megmu-

tatta, hogy nem végeznek hiábavaló munkát. Azután reccsent a rács és eltört darabjai a kezükben maradtak.

Az idegen arca ismét megjelent.

— Másszon ki az ablakon és nyugodtan ugorjon le. Ne féljen, van, aki elkapja.

Varsay felhúzódott az ablakig és kitekintett. Két férfi állott ott, mind a kettő európai; dupla túlerő, épen elég arra, hogy véglegesen elnémitgák.

Késlekedett az ugrással:

— Honnan tudjam, hogy önök a barátaim?

— Onnan, hogy a falakon belül még eddig csak ellenséggel találkozott. Különben olaszok vagyunk s ha nem akar kijönni, mondja meg, békében hagyjuk.

A magyar nem késlekedett tovább. Akár barát, akár ellenség várja lent, még mindig jobb percek alatt tisztán látni, mint napokon keresztül lesni a bizonytalan jövőt.

Felhúzta magát az ablakig s a következő pillanatban merész ívben elrúgta magát a faltól. Éppen abban a pillanatban, amikor az asyl szolgál megjelent a kémlelőnyílásban:

— Buana, készülj, mehetünk...

Amikor az ablaknyílás mögött eltűnő „ápolgat” meglátta, hirtelen visszahúzódott s a következő pillanatban megszólaltak a kórház vészcsengői, jeleül annak, hogy szökik valamelyik veszedelmesen fertőző beteg.

Varsay Sándor lába éppen ebben a pillanatban ért földet.

— Avanti...! — lihegte az egyik olasz. — En majd fedezem a menekülés útját.

Varsaynak szárnyakat adott a megriasztott életösztöne; nem is rohant, repült pálmazorokon, virágágyakon és szűrös bokrokon keresztül a kerítés felé.

A hátuk mögött szitkozódó lárma, lábdobogás és kutyaugatás jelezte, hogy a járványkórház falai közül nem tréfadolog a szökés; ekkor azonban már a kerítés előtt voltak s néhány másodperccel később lihegve megálltak a néptelen, széles utcán.

A kerítés mögött hirtelen lövés pukkant arra az olasz hirtelen megállt:

— Más nem hiányzik, mint hogy Valsoninak valami baja essék... — mormogta. Azután a magyarhoz fordult. — Ismeri Berberát?

— Sohasem jártam még itt.

— Mindegy. Rohanjon végig ezen az úton, ahogy a lábaitól telik. Széles térre fog jutni, amelyen Enver pasa szobra áll. A szobor mellett várjon ránk.

— All right — mormogta Varsay s mert a zaj ismét erősödött, futásnak lendült.

Az olasz harsanó szava azonban megállította.

— Egy pillanatra... van pénze...?

— Hogyne, a ruháim között, amit elvettek tőlem.

— Akkor a biztonság kedvéért vigye ezt ma-

gával. S ne felejtse el: Enver pasa szobránál kell várnia...

Varsay zsebregyúrte az ötfontos bankjegyet, ami a lába elé hullott és elrohant. Eppen idején, mert az üldözők lármája már közvetlenül a kerítés mellett hangzott s az volt az érzése, hogy szaladó alakját így is felfedezhetik.

Hamarosan kiderült, hogy ösztöne nem csalt.

A két olasz messze elmaradt; lehet, hogy a kerítés tövében viaskodtak az üldözőkkel. Egy második csoport ápoló azonban a kórház kapuján rohant ki s a néptelen utcán, a késői órában is akadt pár lézengő alak, akik önként hozzájuk csatlakoztak.

Varsay Sándor elszorult szívvel állapította meg, hogy rohanó lábak dobognak utána a gyér fűvel benőtt, kövezetlen úttesten.

Hirtelen elhatározással balra kanyarodott, amerre csalitas liget sötét körvonalai látszottak. A kórházban napok óta alig mert enni valamit, miután tudta, hogy könnyen megmérgeezhetik s ez a koplalás most érezte a hatását. Pár perc alatt be kellett látnia, hogy izmai felmondják a szolgálatot; a szívós üldözők hamarosan utólérlik.

A liget szélén hosszan elhúzódó palánkot pillantott meg; arrafelé rohant s erejének végső megfeszítésével sikerült rajta keresztüljutnia.

Most már eltűnt az üldözők szeme elől, de azért nem állt meg; továbbrohant a széles virágágyak között és csakhamar ápolt konyhakertfélébe jutott. Keresztülvágott rajta s vékony élősövény mellett

egyszerre csak abban a ligetben találta magát, amely felé első rohanásában menekült.

Kikeresett egy tüskés cserjét s lehasalt mögötte, hogy némileg megpihenjen. Jól tudta, hogy még koránt sincs túl a veszélyen; de a tüskés bozótban legalább meghúzódhatott, amíg az üldözők portyázó csapatai visszavonulnak. Az éhség azonban nem hagyta nyugodni; amint egy kissé elcsendesedett a környék, óvatosan továbblopózott arra, amerre a várost sejtette. Tudta jól ugyanis, hogy az afrikai part bazáaraiban éjszaka még hangosabb élet zajlik, mint a forró nappali időben.

Alig tízperces gyaloglás után elérte az európai negyed első házait s nagy távolságban az utca túlsó végén megpillantott egy nyitott csapszéket is. Meggyorsította lépteit s nemsokára belépett a hangos ivóba.

A gajdoló matrónnépségről s a színes csöcselekről nem volt nehéz megállapítania, hogy valahol a kikötőnegyed mélyén lehet. Ennek megörült, mert itt kellett legkevésbé tartania a felismeréstől.

Leült a legtávolabbi sarokban s ürühúst rendelt savanyú borral. Sokat és mohón evett. Azután fizetett és kilépett a világos éjszakába, hogy most már megkeresse Enver pasa szobrát.

Alig tett azonban pár lépést, amikor a ház árnyékából hirtelen egy alak nőtt ki s a szeme előtt kés pengéje villant.

Villámgyorsan lebukott s gyors mozdulatával

sikerült elkerülnie a halálos szúrást. A következő pillanatban már ő vetette magát támadójára s míg jobbkeze hatalmas ütéssel földre terítette az útonállót, baljával sikerült megragadnia a kést. A küzdelem így javára dőlt el és pár erélyes ütéssel végképpen harcképtelenné tette a támadóját.

Varsay azonban most már nem akart félmunkát végezni. Feltérdelt és hatalmasan megrázta a fickót:

— Hé... térj magadhoz, vagy kirázom belőled a lelket...

— Buana, ne bánts...

— Ülj fel, gazember... ha azonban kiabálsz, vagy szökní akarsz, a saját késeddel szúrlak agyon! A bennszülett feltápaszkodott s ijedten hőkölt vissza, amikor a torkán érezte a saját kését.

— Felelj azonnal, ki bízottatott fel arra, hogy megtámadj...?

— Senki, buana... magamtól tettem.

— Ne hazudj, mert a torkodba szalad a kés. Felelj...

— Nagy úr volt, buana, rengeteg taller csörgött a zsebében...

— A szolgálja vagy...?

— Nem, uram, csak azt tudom, hogy merre lakik.

— Akkor állj fel és vezess oda...

— Azt ne kívánd, buana... Gondhar színe előtt mind a kettőnknek meg kell halni.

— Ezt csak bízd rám. Tehát mégis csak ismerem...

red...? Na mozogj, különben az én színem előtt halsz meg, de rögtön.

A sötétbőrű feltápáskodott. Tekintetéből azonban nem sok jó volt kiolvasható.

— Kövess, buana... és amíg megyünk, imádkozd a haldoklók imáját.

A hangjában több volt a fenyegetés, mint az alázat...

VII.

Keresztülhaladtak az európai negyeden, majd a bazáron és félórai gyaloglás után a bennszülött városrész legsötétebb sikátorai között kanyarogtak. Az alig két-három lépés széles utcák két oldalán nyomoruságos viskók váltakoztak emeletes pajtaszerű faépületekkel s évtizedes piszok orrfacsaró bűze feküdt meg a tüdejüket.

A bazár tájékán hemzsegő ember-sűrű erre már mindinkább ritkult; a kihalt utcák során csak néha surrant el egy-egy rejtélyes utakon kóborló bennszülött asszony. Olyan környék volt, ahol az idegennek nem tanácsos fegyver nélkül barangolni.

A bennszülött hátra-hátra sandítva sietett a szorosan mellette lépkedő Varsay előtt; ravasz képen meglátszott, hogy csak az alkalomra vár és máris kámforrá lesz a sötét háztömbök útvesztőjében. Vagy talán arra lesett, hogy a sötétben lesel-

kedő cinkosainak jelt, adhasson a nem kívánatos látogatóról.

Varsay mindenesetre élt a gyanúperrel s elhatározta, hogy a bennszülöttől, amint elvezette a kívánt címre, minden körülmények között megsza- badul.

A veszedelmes játékban egy élet volt a tét s Varsay elhatározta, hogy ezt a játékot minden körülmények között megnyeri.

Végre a bennszülött megállt egy utcasarkon, Jobbkéz felé mutatott, ahol zsákutca mélyén, emeletes faépület körvonalai meredtek eléjük a sötétségből.

— Itt lakik a megbízóm... bocsáss el, buana,

Varsay megmarkolta a kése markolatát.

— Várj még egy kicsit. És fordulj meg...

— Miért...? — ütődött meg a bennszülött.

— Azt mondtam, hogy fordulj meg! — csillant a kés Varsay kezében.

A sötétbőrű ijedten engedelmeskedett. A következő pillanatban lesújtott tarkójára a görbe kés rézveretű, nehéz markolata.

Hang nélkül esett össze, mint egy rongydarab, Varsay felnyalábolta az eszméletlen testet és körülnézett. Két ház között pokolfekete zug kínálkozott nagyszerű rejtkehelynek: oda cipelte az embert és gyors kezekkel letépte róla a mocskos burruszt. A bűzös vászon széttépett darabjaival betömte vezetője száját s a maradékkal alaposan összekötötte. Azután elégedetten bólintott; biztos

lehetett abban, hogy reggelig senki sem találja meg az összekötözött embert.

Miután így bebiztosította magát a hátbatámadás és meglepetés ellen, amennyire a sötétség engedte, alaposan szemügyre vette a házat, amely minden valószínűség szerint a fegyvercsempészek főhadiszállása volt.

Az épület semmiben sem különbözött azoktól a pajtaszerű alkotmányoktól, amelyek a távolkeleti bennszülött negyedek építkezését jellemzik; látszólag csupán egyetlen szűk bejárata volt az utca felől. Varsáy azonban nagyon jól tudta, hogy különösen a gazdagabb bennszülöttek házainak néha két-három rejtett kijárata is van; ezeknek egyikét kellett tehát megkeresnie, hogy feltűnés nélkül a ház belsejébe jusson.

Közelebb osont s ekkor észrevette, hogy a ház nem épült közvetlen szomszédjai mellé, hanem jobbra és balra szűk sikátor vette körül, amelyekben talán két ember sem fért volna el egymás mellett.

Itt kellett keresnie a bejáratot.

Jobbra indult s alig pár perces keresés után rá is bukkant egy alacsonyan fekvő nyílásra, amelyet kaktuszágakból font függönyszerű alkalmatlanság takart. Gondolkozás nélkül félrehajtotta a szűrős ágakat és bekúszott a nyíláson.

Koromsötét folyosón tapogatózott előre; a folyosó kétszer is megkanyarodott s most már a ház hátulsó, udvari traktusa felé botorkálhatott. Kinyújtott keze néha ajtók primitív zárait érintette;

ilyenkor megállt és hosszan hallgatózott, de sem beszédfoszlányok, sem alvó emberek szuszogása nem jelezte, hogy valaki is tartózkodik a sötét helyiségekben. Már legalább negyedórája bolyongott az elhagyott folyosón s az még mindig újabb és újabb kanyarulatokhoz vezetett és sehogy sem akart vége szakadni. A ház tehát gazdag emberé lehetett, aki talán raktárnak használhatta csempeházat, fegyverek és a yemeni partokról hozott friss rabszolgaszállítmányok elrejtésére.

Végre az egyik kanyarulat mögött ajtót s az ajtó rése alól kivillanó fénysugarat vett észre. Óvatossan közelebb kúszott és bekémlelt a hasadékon.

Azután bosszusan felegyenesedett; a hasadéktúláságosan keskeny volt, nem láthatott semmit.

Odabent pedig halk lépések csoszogtak s beszédfoszlányok hangzottak ki; tehát emberek voltak a szobában, még hozzá többen.

Varsay töprengve állt az ajtó előtt, azután pár lépéssel tovább csúszott. Tudta jól, hogy a benne szülőtt építkezés nem szereti az utcára nyíló ablakot, s ezért még az utcai szobákat is folyosókra nyíló szellőztetőkön át látják el úgy, ahogy levegővel és világítással. Valószínűleg így volt ez itt is; s ha a szellőztetőn keresztül kiszűrődő fényt nem látja, annak csak az lehet az oka, hogy valami gerenda, vagy díszítés elfogja előle a sugarakat.

Felfelé tapogatott s keze csakhamar szálkás gerenda faragott rovátkaiban akadott meg. Nem sokat gondolkozott, megmarkolta a gerenda végét s

Fogait összeszorítva, kinyújtott testtel felhúzta magát és végigfeküdt a száraz gerendán, amelyet vastagon belepett a por. Ingjének egy darabkájával bekötötte az orrát, nehogy a felszívott szenny tiszta-
szentésre ingerelje, azután előre csúszott egészen addig, amíg a szoba egész területét megláthatta.

Első pillantásra megállapította, hogy veszélyes kirándulása nem veszett kárba.

Négyen tartózkodtak a szobában, amely félig raktár, félig pedig vegyészeti laboratórium látszatát keltette. Az első, akit Varsay megismert, a szőke nő volt, a Baadur titokzatos kabínjának utasa; mellette európai ruhában alacsony, sárgaképű japán emberke állott s egy alacsony szófán burnuszos abesszín férfi ült. Kivülük még egy hatalmas természetű, félmeztelen szolgaféle lebzelt az ajtó közelében.

Éppen a japán férfi beszélt:

— ...a port húsz ládával már elszállították. Ez rendben van. Miss Ilse majd utánuk viszi ezeket a kis fiolákat. Természetesen nagyon vigyáz arra, hogy útközben meg ne sérüljenek, mert...

— All right, ezt nyugodtan rámbízhatják. — A szőke nő fojtott hangon, de annyi konok elszántasággal beszélt, hogy Varsay háta beleborsózott. — De ki fogja a port ezzel itt összekeverni...?

— A fiolák rendkívül törékenyek. Azokat tehát eredeti állapotban kell a ládába betenni s ott egy bot gyenge nyomásával összetörni. Azután a

ládákat azonnal jól le kell zárni és huszonnégyszáz óráig nem szabad bántani. Másnap már szét lehet szórni.

Most az abesszín szólalt meg feltűnően mély hangon:

— Nagy urunk világoshajú barátnője, bizonyos vagy abban, hogy hozzáférhetsz az olaszok raktáraihoz...?

A szőke nő visszafordult s a hangjában harag és lenézés csengett:

— Volt okotok valaha kételkedni abban, amit mondtam...?

— Még soha...

— Akkor jegyezd meg magadnak, hogy ha még egyszer kételkedni mersz bennem, tülstént Gondharba utazom a Ras-hoz s azután csináljatok, amit akartok.

Varsay valósággal elszédült a gerendán fekve. Most már értette a fegyverszállítmányt, megértette azt is, hogy az Ilse nevű szőke nő miért rejtőzött el olyan gondosan a hajón: az abesszínnek szolgálatában áll ez a gyönyörű kalandornő s elvetemültségére jellemző, hogy nem átalította a japánokat is az olasz-abesszín viszály szolgálatába állítani.

Ez idáig még érthető, ha ocsmány és elvetemült dolog is; a porral s a titokzatos fiolákkal azonban valószínűleg a század legnagyobb aljassága készül.

Mert ugyan mit főzhetett ki a japánok boszorkánykonyhája, hogy megindítsa s egyúttal el is döntse a fehér-fekete fajok háborúját...?

A fiolákban méreg lehet, vagy gáz, vagy pedig plyasmi, ami mind a kettőnél rosszabb; baktériumok, amelyek győzöt és legyőzöttet egyformán megtámadnak és tönkretesznek.

Igy már érthető, hogy a színesek s ez a szőke boszorkány mindenkit irgalom nélkül legyilkolnak, aki esetleg sötét titkaik nyomára bukkan. Ezért kellett a tengerbe vesznie a szegény olasz tanítónak s ezért indítottak olyan irgalmatlan hajszát ellene is. Nem rajtuk mult, hogy ő egyelőre kemény diónak bizonyult s hogy most a véletlen segítségével rájöhetett az egész pokolian gonosz haditervre.

S ha már rájött, akkor emberi kötelessége leplezni ezt az elvetemült társaságot, amely mellesleg amúgy is az életére tör s amelytől megszabadulni csak akkor lehet, ha valamennyi tagja oda kerül, ahová való: a haditörvénszék elé.

Addig azonban semmit sem tehet, amíg meg nem tudja, hogy mit tartalmaznak a törékeny kis fiolák, amelyeket egy titokzatos porba keverve az olaszok raktáraiba kell eljuttatni.

Az első feladat tehát: megszerezni legalább egyet a fiolákból, amelyek bakelit tartókban ott sorakoznak a hosszú kísérleti asztalon.

Ebben az esetben azonban ki kellett várnia, míg a négy ember eltávozik a szobából. A kemény gerenda ugyan kényelmetlen fekvőhely volt, de Varasay most sem fájdalmat, sem fáradságot nem érzett; türelmesen kuksolt búvóhelyén, amíg a szobában az olasz felvonulás irányát találgatták. A halk

hangon folytatott beszélgetésből azt is megtudta Varsay, hogy az Ilsenek nevezett szőke nő ismételtén járt az olaszok eritreai és mogadisciói főhadiszállásán s hogy az olasz útépitési tervrajzok legnagyobb részét sikerült ellopnia. A mérnök ezekben ben a percekben nagyon sajnálta, hogy nincs nála revolver. Úgy érezte, hogy a szörnyű összeesküvés megakadályozásának egyetlen és legegyszerűbb módja az lenne, ha egy jól irányzott lövéssel leterítene ennek a társaságnak s valószínűleg az egész abesszin hadvezetésnek is az eszét és legfőbb irányítóját: a ragyogó szőkehajú kalandornőt.

Erre azonban semmi módon nem kínálkozott lehetőség; helyette, talán félóra mulva a társaság felkerekedett s lassan kivonult a szobából. Utolsónak a félmeztelen szolgálta távozott s gondosan elrekesztelte az ajtót maga után.

Mind a négyen éppen Varsay alatt mentek el; a mérnök a kezével is elérhette volna akármelyikük fejét. De erőt vett magán s dermedt mozdulatlan sággal várt, amíg a folyosó ismét teljesen el nem csendesedett.

Azután lekúszott s óvatosan az ajtóhoz surrant. A vaksötétben nagynehezen kitapogatta a zárat, az azonban olyan bonyolultnak bizonyult, hogy szárazság és világítás nélkül nem boldogult vele. Csak hogy ilyen nehézségek elől Varsay Sándor sohasem szokott meghátrálni; néhány lépéssel odábsurrant tehát, ahol még az előbb második ajtót fedezett fel

amelynek minden körülmények között kapcsolatban kellett lennie a különös laboratóriummal,

Szerencséje volt; a második ajtó zára könnyen engedett a szakértő kéznek; sikerült lefejtenie a lakatot s egy hatalmas, sötét terembe lépett.

Már a harmadik lépésnél lábába ütközött s azon túl minden lépését ládák, bálaszövetek és csomókba rakott rongyok akadályozták. Nem lehetett kétség: raktárterembe jutott.

A ládák teteje nyitva állt s amikor kíváncsiságból az egyikbe belenyúlt, pedáns sorba csomagolt kézigránátokba botlott a keze. Európai típusú, de nem Európában gyártott, úgynévezett kukorica-gránátot emelt ki, amit a bakahumor huszonhármashak nevezett a világháború alatt.

Végigvizsgált még egy tucatnyi ládát, revolver, vagy más használható lőfegyver után kutatva; azonban csak alkatrészeket, gránátokat, gyalogsági fegyverekbe való töltényeket, kötszert és hasonló tárgyakat talált. Miután haszontalan keresgéléssel nem akart sok időt elvesztegetni, otthagya a ládákat s a laboratórium ajtajához küszökölt.

Ez az ajtó nyitva állott, könnyen beléphetett a szobába. Miután a gerendáról alaposan megnézett mindent, itt könnyebben tájékozódott, mint a raktárban s aránylag zaj nélkül közelíthette meg a hosszú asztalt. Nem felejtette el, hogy a kis japán könnyen törhetőnek mondotta a fiolákat s

ezért a sötétségben rendkívül óvatos lassúsággal kezdett kutatni az asztalon a bakelit tartók után. Mielőtt azonban még az első kis tartó a kezeügyébe kerülhetett volna, hirtelen zaj támadt az ajtó felől.

Elálló szívveréssel emelkedett fel.

A zaj még hangosabban megismétlődött s most már nyilvánvaló volt, hogy vagy ittfelejtettek valamit, vagy tudomására jöttek annak, hogy idegen tartózkodik a házban s most elsősorban a féltett fiolákat akarják biztonságba helyezni.

Otthagytá az asztalt s amilyen gyorsan csak tudott, igyekezett elérni a raktár ajtaját. Elkésett...

Amelyik pillanatban elérte a raktárt, ugyanakkor kinyílt a folyósóra vezető ajtó s fáklya-fény mellett négy-öt félmeztelen ember marcona vonásai tűntek fel. Vezetőjük észrevette a raktár felé menekülő idegent. Felkiáltott s hangjára az egész csapat egymás hegyén-hátán a szobába tödult.

Varsay becsapta maga mögött az ajtót s hirtelen elébetolt egy ládát. Azt azonban tudta, hogy hús láda sem mentheti meg a túlerőtől. Pillanatok alatt kellett olyan megoldást találnia, amely lehetővé teszi számára a menekülést, még pedig nem időrabló bujkálással, hanem rohanva, a folyósón keresztül.

Pillantása a ládahegyekre esett s terve máris készen volt.

Hirtelen felragadott egy kézigránátot, kirántotta a gyújtózsínort s a gránátot az ajtóhoz támasztotta. Azután kiugrott az ajtón és mit sem törődve az üldözőkkel, végigrohant a folyósón. Önkénytelenül is számolta a másodperceket:

— Tizennyolc... húsz... huszonegy, huszonkettő, huszonhárom...

Pokoli dördülés verte fel a ház éjszakai csendjét. Zűrzavaros, rémült kiabálás, zavaros ajtócsapkodás keletkezett s a ház legtávolabbi sarka is megmozdult. Varsay annyit még észrevett, hogy a robbanás ereje kitépte a laboratóriumba nyíló ajtót s látta, hogy a száraz, gyulékony fa egyszerűen tíz helyen is égni kezd. Rohanó menekülésének zaját elnyomta az általános zűrzavar s a tűz által keletkezett veszedelemben senkinek sem jutott eszébe az üldözés.

Elérte azt a kijáratot, amelyen keresztül a házba surrant. Amikor az első utcakereszteléshez ért, három-négy hatalmas robbanás reszkettette meg a levegőt. A fegyvercsempészek főhadiszállásán egymás után robbantak fel a municionsládák. Ezzel a titokzatos ház s talán a szőke kémnő sorsa is, véglegesen megpecsételődött.

Néhány perc múlva lángokban állt az egész épület s a robbanások dőreje még egyre tartott. Messze, valahol az európai negyedben, felhangzott az angol tűzoltóság szirénája, hogy a tűzhalálra ítélt bennszülött negyedből megmentse azt, ami egyáltalán megmenthető.

VIII.

Varsay Sándor szinte repült végig a sikátorokon s csak az európai negyedben állott meg, hogy kifújja magát egy kicsit. Csupán az angol tűzoltóság szirénája juttatta eszébe, hogy a végveszélyben begyújtott kézigránát, nemcsak a fegyvercsempészek házáat teheti tönkre, hanem az egymáshoz zsúfolt faházak tekintélyes részét is felgyujthatja. Majdnem lelkiismeretfurdalást érzett volna, ha nem gondol arra, hogy a tűzben valószínűleg megsemmisülő titokzatos fiolák még ennél is nagyobb veszedelmet jelentettek volna az abesszín határ mentén felvonult olasz hadsereg számára. Így cselekedete nem volt más, mint védekezés olyan sőtétkező gazemberek ellen, akik elvetemültségükben a legalattomosabb tömeggyikos módszerektől sem riadtak vissza.

Ennek ellenére elhatározta, hogy sürgősen megkeresi azt a két rejtélyes olaszt, akiknek a kórházból való szabadulását köszönhette s akik közül az egyik a lelkére kötötte, hogy Enver pasa emlékművénél várjon rájuk.

Akkor, amikor menekülni kényszerült, tehát vagy két órával ezelőtt, nem rajta mult, hogy nem mehetett oda. Elvégre az élete ellen törő bünszövetkezet leleplezése minden másnál fontosabb feladat volt a számára. Remélte, hogy az olaszok bevárják, annál is inkább, mert biztosra vette, hogy az olasz hírszolgálat megtudott valamit a fegyver-

csempészésről s talán sejtették azt is, hogy ő tudhat bővebb felvilágosítást adni a Baadur rejtélyes rakományáról.

Amikor azonban jó félórás bolyongás után végre megtalálta a tengerpart közelében felállított emlékművet, ott már egy teremtetett lelket sem talált. Lehet, hogy a tűzvész messzelátszó fénye, de az is lehet, hogy valami más körülmény távozásra kényszerítette megmentőit.

Varsay Sándor a mozgalmas nap után halálos fáradságot érzett a tagjaiban, azonban ennek ellenére, nem tudott nyugodtan maradni, amíg valamilyen formában a hatóságok tudomására nem hozta, hogy a bennszülött negyed kigyulladt házában titokzatos méreg volt elrejtve, amely a tűz folytán szétpattant fiolákból szétáradva, esetleg az egész várost megfertőzheti, vagy tömegmérgezéseket okozhat. Igaz, a tűz valószínűleg elvégezte a fertőtlenítés munkáját: de hátha a ház nem égett porig s hátha a romok között dolgozó tűzoltók lesznek a mérgezés első áldozatai...?

Jobb híján végül is keresett egy angol rendőrt és megkérdezte tőle, hogy merre van az olasz konzulátus. Amit a fegyvercsempészekről megtudott, az elsősorban ugyanis az olaszokat érdekelte: ha tehát helyesnek gondolják, hozzák ők a hatóság tudomására a veszélyes fiolák történetét.

A tengerbe mélyen benyúló Theresia móló fölött már pirkadt a hajnal, amikor rongyosan és piszkosan becsengetett az olasz konzulátus villájá-

nak kapuján. Az előcammogó álmos portásnak megmondotta, hogy az éjszakai tüzeset kapcsán van fontos közölni valója. Nem nagyon hitte ugyan, hogy a konzul ilyenkor hajlandó lesz elfogadni: annál inkább meglepődött azonban, amikor a portás percek mulva visszatért és előzékenyen bevezette:

— A konzul úr elnézést kér, hogy kissé váratlanul kénytelen uraságotat, miután előbb fel kell öltöznie. Méltóztassék addig helyet foglalni. Sherryt, vagy whiskyt parancsol uraságot...?

— Uraságom olyan mocskos, hogy egészen tönkreteszi ezt a remek fotel! — gondolta magában Varsay, de véleményét természetesen nem igyekezett előszóval is nyivánítani.

Ellenkezőleg...

Hanyagul végigdőlt az egyik fotelben s a világ legtermészetesebb hangján mondotta:

— Whiskyt kérek, de tisztán és jégbehűtve.

Eppen a második pohár italt hajtotta fel, amikor nyílt az ajtó s megjelent egy rokonszenves külsejű úr: a konzul. Varsay felugrott és bemutatkozott.

Legnagyobb csodálkozására a konzul élénken felfigyelt a neve hallatára.

— Jól értettem, hogy Varsayt mondott, signor...?

— Természetesen, konzul úr.

— Ha nem tévedek, ön a Baadur fedélzetén érkezett Point de Galleből...?

— Ugy van s azt hiszem, az önök emberel mentettek meg ma este a fertőző betegek kórházából.

A konzul a telefonhoz lépett.

— Kedves signor Varsay, arra kell kérnem, legyen még néhány perc türelemmel. Ha megengedi, innen a szomszédból áthívok valakit, akit még nálam is jobban érdekelnek a mondanivalói.

A negyedik pohár whiskynél tartottak, amikor vállas, vöröshajú férfi s egy valamivel alacsonyabb fekete emberke lépett a szobába.

A konzul bemutatta őket:

— Signor Varsay, a Baadur eltűnt utasa, colonel Gabriele di Santonio és Valsoni főhadnagy a gyarmati hadseregben.

Varsay éleben fordult a főhadnagy felé:

— Signor, ha nem tévedek, ön volt az egyik azok közül, akik ma este segítségemre voltak abban, hogy megszökhessek a járványkórházból.

— Kitűnő arcismerete van — nevetett a másik. — De hová az ördögbe tűnt el olyan rövid idő alatt? Tűvé tettük önért az egész környékét s már azt hittük, hogy valami szerencsétlenség érte...

— Ellenkezőleg... olyan szerencsém volt, hogy sikerült felgyujtanom a berberai bennszülött-negyedet.

— Mit mond...? — ugrott fel colonel. Ön okozta az éjszakai tüzet...?

— Kényszerűségből tettem. Az a banda ugyan-
is, amelyik az életemre tört...

— Várjunk, signor Varsay — állította meg
a katonatiszt — nagyon lekötelezne bennünket, ha
az elbeszélést annál az időpontnál kezdené, amikor
jegyet váltott a Baadur fedélzetére. Ugyanis, ha
jól sejtem, itt kezdődött a dolog.

Varsay nem kérette magát: részletesen elmon-
dott mindent, ami Point de Galleből történt elin-
dulása óta történt vele s megállapíthatta, hogy na-
gyobb figyelemmel még aligha hallgattak elbeszé-
lést, mint ahogyan a három olasz leste az ő gyakran
rapszódikus előadását. Amikor mindent elmondott,
a colonel felugrott s nagy lépésekkel mérte végig a
szobát.

Azután megállt a magyar előtt:

— Ön tehát valóban látta a szőke kémnőt...?

— Sőt... amint mondtam, beszéltem is vele
a Baadur fedélzetén.

— Megismerné őt, ha holnap az utcán találko-
zának...?

— Őt, a japán méregkeverőt s az abesszíniait is.

— Ez nagyszerű. S ugyebár, ha jól követke-
zettek, önnek is az az álláspontja, hogy hasonló ve-
szedelmes gonosztevőket ártalmatlanná kell tenni...?

— Természetesen. Becsületes embernek nem is
lehet más álláspontja.

— Hajlandó volna ön nekünk segíteni ebben a
munkában...?

— A legnagyobb örömmel.

— Köszönöm. Az anyagiak terén azt hiszem, nem fogunk összeveszni.

Varsay vérvörös arccal ugrott fel:

— Hogyan, signor Colonel...? Ön azt képzelte, hogy én pénzért beállok az olasz gyarmati hadsereg kémosztályába...?

Mielőtt a három dermedt mozdulatlanságban álló férfi magához tért volna, Varsay már az ajtó-nál állt:

— Uraim, nekem van egy kis személyes elszámolnivalóm a fegyvercsempészekkel, tehát megnyugtathatom mindnyájukat: nem nyugszom addig, amíg valamennyi lakat alá nem kerül. A szíves megbízásukból azonban köszönöm, nem kérek. Good by...

Már az előszobában volt, amikor harsant a colonel hangja:

— Signor... nagyon kérem, legyen szíves visszajönni... még egy pillanatra...

Varsay visszalépett.

— Signor Varsay — kezdte a colonel komolyan — kérem, ne haragudjon, ha esetleg megsértettem. Elismerem, egy kissé elhamarkodva tettem meg ezt a szerencsétlen ajánlatot. Elfelejtettem ugyanis, hogy ön magyar. Tekintse tehát meg nem történtnek amit mondtam és foglaljon ismét helyet.

— Ez már más beszéd, signor colonel — enyhült meg Varsay hangja. — Kérem, rendelkezzenek velem.

— Azon kell kezdenem, amit ön úgyis jól tud, signor Varsay. Olaszországnak fontos érdeke, hogy

a hasonló merényletek ellen védekezzen s hogy a fegyvercsempészség egész hátterét felderítse. Ha ugyanis a japán kormány valóban támogatja fegyverekkel az abesszíneket...

Varsay élénken megrázta a fejét:

— Mondhatom, az urak nagy tévedésben vannak, ha azt hiszik, hogy a japán kormány keze akár közvetve, akár közvetlenül benne lenne a dologban. Miután három évig csavarogtam a japán szigeteken, azt hiszem, ezen a téren is tudok felvilágosítást adni.

— Ugyan...?

— Amíg a bennszülött házban a gerendán hasaltam, alkalmam volt szemügyre venni a szobában beszélgetőket. Említettem, hogy a japán férfi európai ruhában volt. Azt azonban nem említettem, hogy a gomblyukában egy egészen apró kis jelvényt is viselt. Egy jelvényt, amit én nagyon jól ismerek, uraim...

— Elmondhat róla egyet-mást, signor Varsay?

— Hogyne, mert hiszen a jelvényhez a japán kormánynak semmi köze sincsen. Sőt, maga a kormány is évek óta küzd az ellen a titkos szövetség ellen, amelynek tagjai, természetesen csak külföldön, fekete sárkányt ábrázoló jelvényt viselnek.

— Ügy... tehát a fekete sárkány szövetség...?

— Bizony az, uraim. Ezek a fanatikus emberek a fehér faj legyőzését tűzték ki célul maguk elé s miután csaknem korlátlan pénzösszegek fölött rendelkeznek, szívesen támogatnak mindent és mindenkit, aki és ami a fehér faj ártalmára lehet.

— Maga a hír nem új előttünk, signor Varsay, de be kell vallanom, hogy eddig ön az első, aki a puszta gyanún túl konkrétumokat is tudott produkálni. Nem haragszik, ha megkérdezem, hogy mi a foglalkozása?

— Vegyész-mérnök vagyok.

— Természetesen részt vett a világháborúban is...?

— Igen. Századosi rangban szereltem le.

— Akkor hát pláne meg kell értenie, hogy számunkra ez a nyomozás, különösen angol területen, rendkívül kényes. Amikor tehát én önnek azt a szerencsétlen ajánlatot tettem, nem akartam mást, mint hogy önt... hogy is mondjam... szorosabb kötelékekkel fűzzem az olasz hadsereghez.

— Megérttem uraim és végtelenül sajnálom is, azonban...

— Tudom, tudom, eszembe sem jut megismételni az ajánlatot. Hanem miután önben ennyire bátor és kitűnő szövetséges tisztet ismertünk meg, inkább azt kérdezem: nem volna-e kedve belépni az olasz gyarmati hadseregbe, természetesen a régi katonai rangján...?

Varsay meglepődve kapta fel a fejét:

— Hogy én... természetesen... ez egészen más...

A colonel vidáman mosolygott.

— Na, úgy-e... tudtam, hogy könnyen meg fogjuk érteni egymást. Én pedig kétszeresen örülök: részben, mert most már egész bizonyosan elfogjuk a

szőke abesszín kémnőt, részben pedig azért, mert a gyarmati hadsereg egy kitűnő tiszttel gyarapodott.

— Uraim, a bizalmuk valóban megtisztelő... s máris kijelenthetem, hogy minden erőmből azon lesznek...

— Ezt mondania sem kell, kedves bajtársam... Miután azonban az idő sürget, arra kérem, tekintsen el a fáradságától s jöjjön át velünk ide a szomszéd házba. Ugyanis ki kell vennem öntől a tiszti esküt s azután nem bánom, szabadságolom délutánig, hogy alaposan kialhassa magát...

IX.

Este nyolc óra tájban két hófehér trópusi ruhába öltözött férfi hagyta el az olasz katonai megbízott, illetve Prof. Karl Schuster bungalowját. A magasabb vállas férfi Varsay Sándor volt, az olasz gyarmati hadsereg legújabb századosa, az alacsonyabb pedig Valsoni főhadnagy, aki ezúttal kitörő jókedvvel ballagott fölöttese mellett az első közös felderítő útra.

Közben állandóan dörögött a maga szapora nyelvén:

— Hát látod, kérlek, ilyen az én szerencsém. Életem kockáztatása árán megiszom hét pohár whiskit egy részeg matrózzal a dsibutii kikötő-

ben, hogy kiszedjem belőle a Baadur utasainak a névsorát. Megtudom, hogy Varsay Sándor nevű utasukat jónak látták bedugni a berberai járványkórházba, ugyancsak életem kockáztatása árán megszöktetem ezt az utast s erre kiderül, hogy egy új feletttest fogtam magamnak...

— Ezzel szemben új feletttesed kárpótlásul meghív egy pohár jégbehűtött bóléra. Rendben van...?

— Félig. A másik felét egy további bólé erejéig egyelőre fenntartom.

— Akkor hát igyuk meg azt a bólét. Hová menjünk...?

— Természetesen az Edwards hotelbe. Tengerpart, tűrhető jazz, Berbera legjobb női és — méregdrága áruk. Egész bizonyosan örülni fognak majd a számlának.

Sikerült elfogniok a kevésszámú berberai taxik egyikét s annak segítségével percek alatt elértek a tengerparti hotelt, amelynek terrasza valóban semmi kívánnivalót sem hagyott maga után. A zsúfolt asztalok mellett mélyen kivágott estélyi ruhák és hófehér trópusi frakkok tömege zsongott; csak azt nem lehetett megállapítani, hogy ebben a látszólag gond nélkül szórakozó társaságban kinek van a méregdrága árakhoz mért jelentős vagyona s kik a szerencse vállalkozószellemű vadászai, kik a szélhámosok és kik tartoznak a mindenre elszánt kalandorok osztályába.

Varsay Sándor mindenesetre kitűnően érezte magát; hosszú hónapok óta most ült először hófehéren megterített asztal mellett, még hozzá úgy, hogy nem kellett a holnap gondjain törni a fejét. Hiszen mától kezdve örökös állása van az olasz gyarmati hadseregben, azok között a kitűnő katonák között, akik közé bejutni a kiváltságosak közül is csak a legkiválóbbaknak sikerül.

A bőlé elsőrangú volt s a jazz ugyanúgy játszotta a legújabb slágereket, mint akár a londoni Claridge zenekara; a gondtalan élet azonban nem tartott egy óránál tovább.

Tíz óra felé hirtelen szokatlan sürgés-forgás keletkezett a hall környékén. Varsay éles szeme azonnal észrevette, hogy valami rendkívülinek kellett történnie, ha a jólnevelt hotelszemélyzet ennyire elveszíti a fejét.

— Valami történt ott, Valsoni...

— Az lehet. Az ültetvényes urak néha többet isznak a kelleténél s olyankor túlhevesen szoktak udvarolni a hall hölgyeinek. A hölgyek között van egy pár igen erélyes, aki sokat ad a jó modorra és hamarosan meglegyinti a tolakodó udvarlót.

— Azt hiszem, hogy tévedsz. Ami történt, az sokkal több, mint egyszerű szerelmi enyelgés. Nézd csak azt a táskás férfit... akármilyen legyen, ha az nem orvos.

Valsoni odanézett és elfütytyentette magát:

— Szavamra, valóban dr. Berryman, az orvos. Az a másik meg, az a nyurga legény, aki

most szalad fel a lépcsőn, az angol rendőrség egyik csoportvezetője. Várj csak, azonnal megtudom, hogy mi történt.

A közönség legnagyobb része észre sem vette, hogy valami történt a hallban; a zene tovább szólt és a párok zavartalanul táncoltak a parketten. Valsoni percek alatt visszatért.

— Nem tudom, hogy mit gondoljak. Signor Avrerac, a legnagyobb keletafrikai szállítócég főnöke állítólag agyonlőtte magát az egyik szobában.

— Hm... talán fizetési nehézségei támadtak?

— Kizárt eset. Mindenki tudja róla, hogy dolárban is milliomos.

Közelhajolt és lehalkította a hangját.

— Nekünk kétszeresen kellemetlen a dolog, Avrerac ugyanis erősen érdekelve volt az olasz csapatok élelmezésében és az utánpótlás szállításában is.

— Ejha... mondd csak, Valsoni, tulajdonképpen biztos, hogy ez az ember öngyilkos lett...?

— Azt mondják, megtalálták mellette a revolvert.

— Az semmit sem bizonyít. Agyon lehet lőni valakit közvetlen közelből úgy, hogy teljesen öngyilkosság látszata van a dolognak.

— Gondolod, hogy nézzük meg közelebbről az ügyet...?

— Nem gondolom, hanem akarom. Gyerünk.

Felállt és végigsietett az asztalok között a hall felé, amelynek lépcsőjén éppen lefelé jött az orvos

és a detektív. Hallották, amint az orvos odaszólt valakinek.

— Kétségtelenül öngyilkosság. A golyó be-
meneti nyílása jobbfelől van, a becsapódás helye
erősen perzselt s a kéz úgy merevedett meg, amint
a revolvert kiejtette...

Varsay odaintett egy hotelszolgát.

— Mondja, barátom, ismerte maga Avrera-
urat?

— Természetesen ismertem, hiszen a szállodá-
ban lakott.

— Akar keresni egy font sterlinget...?

— Mindíg, uram, ha lehet. Parancsol...?

— Meg tudná mondani nekem, hogy mr. Av-
reracnak voltak-e ismerősei...?

— Sokan, signor. Avrera-urat mindenki is-
merte s el sem tudjuk képzelni, hogy miért követte
el ezt a szörnyűséget. És éppen az Edwards hotel-
ben, amelynek szolid hírneve...

— Jó, jó fiam, a sopánkodást nyugodtan a
gazdádra bízhatod. Kik jártak leggyakrabban
hozzá?

— Néhány úr a francia és olasz konzulátus-
ról, Norderney ezredes a helyőrség parancsnoka,
mr. Button, akinek a közelben van az ültetvénye...

— Nőtlen ember volt signor Avrera-...?

— Na igen, természetesen.

— Értem... meg tudnád mondani, hogy ki
volt a barátnője...?

— Kérem, ez tulajdonképpen titok... de ha

uraságod ragaszkodik hozzá, miss Mary Loonak volt a pártfogója. Ha tetszik ismerni, az a nyúlánk fekete lány a bárból. Azután volt még egy, egy szőke... de azzal csak ritkán találkozott.

— Nem tudod, hogy hívják...?

— Fogalmam sincs.

— Itt van még egy font és erőltess meg az eszedet.

— Nem tudom a nevét, uram. Hanem most jut eszembe, hogy ezelőtt másfél órával még itt láttam önnagyságát. Dsibutiból jött és délután meglátogatta signor Avrerac-ot.

— Biztos ez? Láttá még valaki...?

— Nem nagyon láthatták kérem, mert ezt diszkrétén kellett csinálni. Tetszik tudni, miss Mary nagyon féltékeny természetű s a multkor is olyan jelenetet csapott...

— Ez nem érdekel. Azt mondd meg, hogyan néz ki az a szőke nő...

— Hát olyan nyúlánk, szőke... gyönyörű lába van neki... kérem szépen...

— Na, mit akarsz...?

— Mondanék valamit bizalmasan.

— Mondd, de gyorsan, mert kevés az időm.

— Azt hiszem, hogy szegény Avrerac úr a szőke nő miatt lett öngyilkos. Féltékenységből. Mert nagyon bele volt habarodva, mi azt láttuk. Jó szemünk van az ilyesmihez, kérem szépen.

— Na, de hát honnan gondolod, hogy féltékeny volt...?

— Mondom, hogy a nő ott volt nála délután. Később azonban elment motorozni a tengerre egy japán úrral, hát csak emiatt tehette. Na nem...?

— Na igen... Tudod a japán nevét...?

— Mr. Shirohitonak hívják. Tessék nézni, épen ottan megy.

— Az az alacsony, frakkos...? Nesze még egy font, köszönöm a felvilágosítást...

— Köszönöm... azaz hogy... hé, uram, mondanék még valamit...

— Nem érek rá, majd holnap...

Elporzott, hogy a főhadnagy alig tudta követni. Amikor végre utólérte, Varsay éppen egy számat jegyzett fel a hotel folyósóján.

— Mi történt...? Megtudtál valamit...?

— Csekélység... Avreracot ma délután a szőke kémnő gyilkolta meg.

X.

Ismét a terraszon ültek, de úgy, hogy mindenki- és bejárót szemmel tarthattak. A kis japáni éppen a szobája felé tartott, amikor Varsay utána-

eredt; sajnos, sikerült neki egérutat nyernie, úgy, hogy az arca ismeretlen maradt. Miután azonban Berberában történetesen nem tolongtak a japániak, Varsay biztosra vette, hogy Shirohito azonos azzal a sárgabőrűvel, akit előző éjszaka a bennszülött negyed felgyújtott házában látott.

Éppen ezt a kérdést akarta véglegesen eldönteni úgy, hogy türelmesen megvárja, amíg a japáni megjelenik. Közben volt ideje arra, hogy részletes utasításokat adjon Valsoninak.

— Ide hallgass, Valsoni. Ha sárga barátunk megjelenik, én fogom szemmel tartani. Ha elmegy, követem, legalább megtudjuk, hogy merre ütötték fel az új főhadiszállást. Neked csak arra legyen gondod, hogy taxi, motorcsónak, vagy akár rakétarepülőgép is kéznél legyen. Ha el kell mennem, három-négy órán belül okvetlenül életjelt adok.

— És ha mégsem adsz...?

— Akkor tudhatod, hogy valami bajom történt. Éppen ezért te tarts fenn állandó összeköttetést a konzulátussal, hogy szükség esetén lépéseket tehessetek.

Az olasz a fejét csóválta:

— Sehogyan sem tetszik nekem ez a dolog. Azt hiszem, hogy jobban ismerem nálad a gazembereket. Veled külön leszámolnivalójuk is van, sokkal jobb lenne, ha én mennék a japán után. Már csak azért is, mert számomra kevésbé veszélyes...

— Vigyázz, jön... Ugy legyen, ahogyan mondtam. Persze, hogy ő az. Jól jegyezd meg a nevét, Shirohitonak hívják... Adios!

Eközben Shirohito a legteljesebb gondatlansággal haladt le a lépcsőn és intett egy taxinak, amelyik egy pillanat alatt elrobogott vele. Anynyira azonban mégsem volt gyors, hogy a szorosan mögötte haladó Varsay meg ne hallotta volna, amint odaszólt a sofőrnek:

— Végig az Alexandria Squaren s a Viktória-parknál megállunk.

Természetesen a magyar is ugyanezt az utasítást adta egy másik sofőrnek. A két autó — a japán nem is sejtette, hogy követik — szorosan egymás mögött száguldott a késői órában már meglehetősen üres útvonalon.

Shirohito autója szeszélyesen kanyargott a Viktória-park útjain s végül a park nyugati oldalán, a Neptunussal és najádokkal díszített szökőkút mellett állott meg. Szemmel látható volt, hogy a japánnak találkozója van valakivel.

Varsay kifizette az autóját s óvatos távolságból tartotta szemmel a sárgabőrűt, nehogy idő előtt felfedezze s így elmaradjon az érdekesnek ígérkező találka. Talán tízperces várakozás után, éppen Varsay oldalán, megzörrentek az út kavicsai s egy karcsú, szőke női alak tűnt fel.

Varsaynak csak annyi ideje maradt, hogy a bokrok közé ugorjon, máris elhaladt mellette Ilse

Björgson, a kémnő. Rejtékhelyéről a magyar nagyon jól láthatta, hogy a japán éléje sietett s az után összebújva, halk beszélgetéssel eltűntek a sűrű bokrok és fák között.

Varsay szitkozódva bújt elő a bokrok közül. Átkozta önmagát, amiért Valsonit is nem hozta magával. Egyrészt a két jómadár így könnyebben elmenekülhet előle, másrészt pedig túlságosan veszedelmes dolog ennyire ravasz kalandorok után egyedül bemerészkedni egy elhagyatott liget ismeretlen bokrai közé.

Hosszas gondolkozásra azonban nem volt idő: ha nem követi őket, talán hosszú időre eltűnnek, hiszen a fajtajuknak jellemző sajátossága, hogy más színhelyet keresnek működésük számára, ha valahol már nagyon meleg a talaj a lábuk alatt.

Hirtelen elhatározással utánuk eredt s csak hamar meg is pillantotta őket, amint még egyre beszélgetve, mindig beljebb hatoltak a fák közé. Szerencsére Varsaynak nem kellett hozzájuk túlságosan közel menni, mert a fasor itt nyílegyenesen haladt s az elhagyott helyen nem lehetett a személyeket szem elől téveszteni. Varsay tehát megállt és körülnézett, hogy nem lát-e valahol egy telefonfülkét. A parknak ez a része azonban nem volt felszerelve a kultúra hasonló áldásaival s Varsay éppen tovább akart indulni, amikor hirtelen négy erős kar ragadta nyakon.

A sötét bokrok közül bújtak elő a támadók

olyan váratlanul, hogy Varsaynak jóformán ideje sem maradt a védekezésre.

A támadás első lendületétől hanyatt zuhant, Estében előrántotta és vaktában elsütötte a revolverét. Második, szerencsésebb lövésre azonban nem volt ideje, mert hatalmas ütés érte a fejét, úgy, hogy félájultan zuhant támadói karjaiba.

Percek alatt meg volt kötözve s pillanatok alatt termett ott egy hatalmas szürke autó, amelynek lecsatolható hernyótalpa elárulta, hogy sivatagi utazásokra is kiválóan alkalmas.

Hamarosan odaérkezett a beszélgető pár is. Minden sietség nélkül adtak utasítást a színes sofőrnek az eszméletlen fogoly elhelyezésére, azután maguk is beszálltak.

Igazán nem kellett sietniök, mert a környék teljesen kihalt és néptelen volt.

Amikor Varsay magához tért, világos nappal volt s az autó még egyre rohant zöldelő mezőségeken keresztül távoli, kékbevesző hegyek felé. Keze és lába szorosan hozzá volt kötözve az üléshez, egyébként azonban egész kényelmesen utazott. Amint felnyitotta a szemét, Ha4 és a japáni mosolygó arcát pillantotta meg maga előtt. Csohákozott, hogy ebben a pillanatban semmi haragot nem érez halálos ellenségeivel szemben: ellenkezőleg, valami elismerésképpen bujkált a lelkében a bravuros ügyességgel megoldott nehéz munka miatt.

Varsay nem volt elfogult sem önmagával, sem másokkal szemben: bejárta csaknem az egész világot s az ügyessége, a veszedelmekkel szemben való találékonysága egyformán gyarapodott Alaszka hómezőin, a délamerikai pampákon, Mongolia pusztáin és az indiai szigettenger veszedelmei között csakúgy, mint a nemzetközi metropolisokban. Aki tehát őt törbeejtette és elfoghatta, az valóban kitűnő erő volt a maga szakmájában és mindenestre dicséretet érdemelt. Másrészt pedig Varsay egy pillanatig sem gondolt arra, hogy szorosan összekötözve, a biztos halál felé röpíti az autót. Hozzá volt szokva ahhoz, hogy a szerencse ma ennek, holnap amannak kedvez és remélte, hogy mint a multban mindig, most is akad majd mód a menekülésre.

A szőke nő mosolyogva hajolt előre az ülésen:

— Remélem, nem érzi magát kényelmetlenül, kedves utitársam...?

— A körülményekhez képest jól vagyok. Mióta utazunk...?

— Közel tíz órája. És még messze megyünk,

— Abesszíniába?

— Sőt... Abesszínia szívébe, Gondhar tartományba. Hallotta hírét Ras Gondharnak...?

— Ha jól tudom, az újabban felszerelt hat abesszín hadsereg egyikének a parancsnoka,

— Na lám, milyen művelt ember. Képzelje el, hogyan fog örülni magának a Ras, ha megtudja, hogy maga robbantotta fel a hadseregének szánt fegyvereket és municiót. Egyelőre még semmiről sem tud semmit.

— Hm.... igazán vihetnének neki kellemesebb ajándékot is.

— Legyen nyugodt, viszünk. Mi sem ültünk tétlenül, amíg ön olyan bravúrosan nyomozott.

— Maguk gyilkolták meg Avreracot, úgy-e...?

— Túlságosan kíváncsi. Erre nem felelek.

— Köszönöm. A hallgatásban benne van a felelet.

Hosszú csend következett. Azután ismét megszólalt a nő:

— Hallja maga Varsay, vagy hogy hívják. Maga azért bátor ember. Szinte sajnálom, hogy olyan csúnya halállal fog meghalni.

— Mindenesetre köszönöm a részvétét, de még egyáltalán nem bizonyos, hogy meg fogok halni.

— Ne legyen ostobán bizakodó. Már régen abesszín területen fut az autó, ahol semmiféle mentőexpedíció utol nem érheti. Még akkor sem érhetne haza, ha sikerülne megszöknie, mert fegyvertelenül, állat nélkül elpusztúlna a pusztaságban.

— Ez bizony kellemetlen.

— Kellemetlen, de változtatni nem tud rajta. Legokosabb ha belenyugszik.

Varsay mosolyogva nézett szembe a nővel, aki

viszont elhallgatott és merően kibámult az útra. A magyar azonban nem akarta kiaknázatlanul hagyni a kialakult kellemes légkört. Ismét megszólalt:

—Kérem, miss Nemtudomhogyhívják...

— A barátaim Ilse-nek szólítanak.

— Kérem, miss Ilse... ha már úgy is az a nézete, hogy nem tudok megszökni, egy kisé tá-
gíthatna a köteleimen. Átkozottul szorítanak.

— Egy óra múlva megállunk üzemanyagot fel-
venni. Addig várjon.

A hangja száraz volt, mintha megbánta volna az előbbi közlékenységet; Varsay pedig elérte, amit akart s ezért szívesen elhallgatott.

XI.

Délfelé, amikor a nap már szédítő sugárözön-
nel szórta be az úttalan utat, megálltak pihenni egy
nyomorúságos falu közepén. Maga a helység alig
állt pár rogyadozó kunyhóból, környéke azonban
annál élénkebb képet mutatott. Köröskörül a me-
zőn ezernyi tarka sátor állt s körülöttük nyüzsgött,
zsivajgott a népuszadás bennszülött népe.

Varsayt kellemetlen helyzetében is érdekelte
ez a színes és változatos kép, amelynek alapján nem
volt nehéz kitalálnia, hogy az abesszin hadsereg
egyik felvonulási terepén járnak.

Ebédre először moslékszínű, bűzös folyadékot talált eléje a bennszülött soffőr, amit undorodva tölt el maga elől. Később — valószínűleg a szőke kalandornő utasítására — kapott egy darab kenyeret s néhány érett datolyát. Ezt már jóízűen elfogyasztotta s egész felfrissülve várta a kémnő megjelenését.

Talán félóra múlva jött átöltözve és frissen, mintha csak az Edwards Hotel lakosztályából lépett volna ki.

— Megkapta az ebédet, amit küldtem?

— Köszönöm, megkaptam. Igazán meg hat lovagiassága, amelyet a bátor ellenféllel szemben tanúsít.

A kémnő hangja szinte csattant:

— Ez nem lovagiasság és én nem tartom önmagamat bátor ellenfélnek. Egész egyszerűen csak azt akarom, hogy jó erőben legyen, amikor átadom Gonddharnak.

— Persze, hogy jobban bírom a kínzást — gondolta Varsay, de ezt óvakodott szavakban is kifejezésre juttatni. Helyette inkább egy kérdést kockáztatott meg:

— Látom, hogy felvonulási terepen járunk. Mint volt katonát érdekelne, hogy melyik hadsereg táborozik körülöttünk?

— Ebben az országrészben Ras Széjim a parancsnok. Talán ismeri...? — gúnyolódott a nő.

— Hogyne ismerném... a meggyilkolt János császár unokája, egyike azoknak a főuraknak, akik-től a négus legjobban fél.

— Na lám... önben csakugyan kitűnő politikai megbízott veszett el.

— De vajjon elvesztem-e csakugyan...?

— Annyira elveszett barátom, hogy látja, azt is szívesen elárulom: ez a hadsereg, amely ezidő-szerint hatvanezer főt számlál, állandóan mozgás-ban van. Egyelőre Tigré felé vonul s a szerepe az lesz, hogy elzárja az aduai fensík felé vezető utat.

Elhallgatott s kis idő múlva ismét megszólalt:

— Nemsokára elindulunk. A kezére nem tétetem vissza a köteleket. A lábát azonban bilincsbe verik. Good by...

Megfordult és eltávozott a sátrak felé. Később az utazás alatt többé nem beszélt, mintha megbánta volna az első alkalommal tanúsított gúnyosan barátságos hangot és a nem túlságosan bátor engedékenységet.

Varsaynak pedig be kellett látnia, hogy vas-bilincsekbe vert lábakkal még kevesebb kilátása lehet a szökésre, mint a legerősebb kötelek között; sokféle gyakorlati ismerete között ugyanis a bilincstörés egyáltalán nem szerepelt...

Az autó egész délután és egész éjszaka ette a kilométereket; néha olyan rossz utakon haladtak végig, hogy üzembe kellett helyezni a hernyótalpakat s ilyenkor az alkotmány kegyetlenül rázott, mintha darabokra akarná tépni utasait. Másnap es-

kefelé új, kőből épített katonai település körvonalai bontakoztak ki előttük.

A kis japáni készülődéseiből nem volt nehéz kitalálnia, hogy útjuk végcéljához közelednek.

A hatalmas esőzésektől felázott talajon hihetlen gyorsasággal sarjadzott ki a térdig érő fű s a széles fensíkon szerteszét tevés csapatok gyakorlatoztak. Felszerelésük leginkább a könnyű lovas-ságéhoz hasonlított, azonban volt köztük néhány gépfegyveres osztag, tábori tüzérség, sőt egy fél-századnyi fényszórós csapat is. A hatalmas területen minden rendszer nélkül szétszórt katonák javarésze európai szemmel nézve mégis gyülevész horda hatását keltette. A sátortáborok között asszonyok, fogatlan némberek és festett testű markotányosnők ténferegtek.

A tevék körül s a tábor törzsében itt-ott sorvány, rémültszemű rabszolgák végezték azokat a teendőket, amik nem fértek össze az abesszin harcosok túltengő önérzetével. Az állati sorban élő rabszolgák legtöbbje csontig lesóványodott, betegségek-től fertőzött emberroncs volt; akadtt azonban köztük néhány fiatal, erős, szép szál szomáli is: ezek az olasz-abesszin viszály első gyakorlati eredményeit jelentették az abesszinek szempontjából. Megszerzésük körülményeiről rendszerint mint „újabb határincidens”-ről számolt be az európai sajtó olyanformán, hogy „Ual-ualból érkező jelentések szerint kisebb abesszin csapatok átlépték az

olasz gyarmat határát, a végrehajtott csapatösszevonások hírére azonban visszavonultak."

A tábor törzsének közepén, hatalmas, de minden külső dísz nélkülöző sátor előtt állott meg az autó. Motorjának bűgására bricsesznadrágos, meztlábás segédtiszt nézett ki az ajtófüggöny mögül, Pillanatra eltűnt, azután fürgén elébük szaladt.

Mintha észre sem vette volna a japánt és Varsayt, egyenesen a nő felé fordult:

— Késve érkezteél, buanaya... a Ras már két nap óta vár.

— Mondd meg a Rasnak, hogy foglyot hoztam a számára. Vendégünkkel együtt hamarosan hozzájövök.

Intett a sárgának s mind a ketten eltűntek a sátor függönye mögött. Varsayt a segédtiszt intéseire két harcos emelte le az autóról. Először összekötötték a karjait, azután leszedték lábáról a bilincseket, majd lökdösve a sátor felé vezették s leültették egy félhomályos, de kellemesen hűvös előszobafélében.

Sötét estig ült a pusztai földön; kartávolságra nyira mellette mindkét oldalán egy-egy régimódi Mauser-puskás bennszülött őrszem ült. Varsay a fáradságtól már-már bóbiskolni kezdett, amikor égő lámpát hordozó harcos lépett be s mögötte megjelent a bricsesznadrágos segédtiszt is.

A tiszt odaszólt valamit az öröknek. Azok erőlyes rúgásokkal adták tudtára a magyarnak, hogy itt az ideje: indulni kell a Nagy Ur, a ras elé,

Néhány mécsessel világított szobafélén haladtak keresztül: mindegyikben hevert, ült vagy aludt egy-egy abesszín törzstiszt s ezért a levegőtlen helyiségekben émelyítő bűz uralkodott.

Talán a negyedik szobában, amelyet két acetylénlámpa világított meg tűrhetően, alacsony asztal mellett Ilset s a japánit pillantotta meg Varsay. Mellettük, a főhelyen, fekete körszakállas, marcona kinézésű, harminc év körüli férfi ült. Arca minden vadsága ellenére sem volt csúnyas mélyenfekvő fekete szemei azonban nem sok jó ígérőn csillantak a belépőre.

Varsayt az asztal elé vezették, a két ór azonban a háta mögött maradt.

Ras Gondhar hosszasan nézte a foglyot.

Végre megszólalt, feltűnően tiszta angolsággal, amelyen azonban érzett a lágy, franciásan hangzó kiejtés mód:

— Te tetted tönkre a számaomra küldött fegyvereket...?

— En.

— Miért tetted...?

— Mert az emberek egy ártatlan olaszt megölték miatta s engem is csak a szerencse mentett meg előlük.

— De te akkor is nyomában maradtál a szőke asszonynak, amikor már a fegyverek tönkre mentek.

— Igen, mert akkor még egy francia szállító
mányozó meggyilkolásán fáradozott.

— Valamennyien ellenségeink voltak — csaf-
tant a Ras hangja.

Varsay vállat vont és nyugodtan felelt:

— Én is az ellenségeid közé tartozom.

— Meghalsz.

— Tudom.

Gondhar intett a fegyvereseknek:

— Kössétek ki a fal tövébe.

Varsay torka elszorult, amikor észrevette,
hogy a Ras szavaira Ilse arca megvonaglik. Ez a
parancs olyan válogatott kínzást jelenthetett,
hogy még a szőke fenevadban is megmozdította a
fehér faj kitéphetetlen emberiségét.

Sok ideje azonban nem maradt a gondolko-
dásra: két harcos megragadta s már vezették is
kifelé a sátorból.

A tábor törzsétől körülbelül egy kilométer-
nyire különösszínű téglákból összerótt omladék fal
emelkedett. Rég elpusztult erődítmény szomorú
emléke lehetett, amelyet az abesszín törzsek év-
századok óta kivégzőhelynek használtak.

Varsay Sándornak erről természetesen fo-
galma sem volt: nyugalmat erőszakolva magára,
lépkedett őrei között, amíg meg nem állították
közvetlenül a fal szomszédságában. Ötven-hatvan
lépés távolságban pár tucat harcos helyezkedett
el, akik vagy gyönyörködni jöttek az idegen kín-

haiban, vagy a Ras parancsa állította őket ide, hogy őrizték a halálraszántat.

Az omladék téglái közül néhány erős, karvas-tagságú acélkarika lógott alá s a benszülöttek két ilyen karika közé állították be a magyart. Karjait külön-külön szabadítva meg a kötelektől, hezszíjazták a karikához. Amikor munkájukkal elkészültek, Varsay valósággal kifeszítve tapadt az omlatag téglákhoz: lábai azonban a földet érték, úgy, hogy helyzete egyelőre nem mutatkozott túrhetellennek.

A harcosok munkájuk végeztével eltávoztak, anélkül, hogy tekintetre méltatták volna a foglyot. Varsay arra gondolt, hogy valószínűleg a nap sugaraival akarják halálra perzseltetni s reggelig senki sem fog vele törődni. Épen a menekülés lehetőségeit latolgatta, amikor hirtelen szúrós fájdalom mart a nyakába.

Felszisszenve rántotta félre a fejét s akkor a vállában érzett hasonló szúrást. Egy másodperc múlva a karja, majd ismét a nyaka és a válla rándult meg a fájdalomtól. Amikor vadul megrázta a fejét, hogy a fájdalomtól megszabaduljon, hirtelen galambtojás nagyságú, undorító pók esett a lábai elé.

Elszörnyedve kiáltott fel. Megismerte az egyenlítői klíma legveszedelmesebb pókfaját, amelyet tusa-póknak hívnak a benszülöttek s amely odvas fákban, omlatag falakban tanyázva, apró állatok és madarak elpusztításából él.

Ezekkel az undorító férgekkel akarta hát hámlálra maratni Ras Gondhar...

Nekifeszítette lábait a falnak, hogy a háta ne érjen odáig: ekkor azonban a nyakába esett egy szőröstestű állat s a következő pillanatban tüéles rágóival a hátába mart.

Varsay lélekereje most már összeroppant. Az undor megfosztotta józan ítélőképességétől is és kidagadt erekkel, torkaszakadtából ordítani kezdett.

Senki sem törődött vele, valószínűleg minden halálraítélt így csinálta. Varsay őrzöngő vergődése azonban szerencsére nem sokáig tartott, mert az undortól és a fájdalomtól elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, a fűvön feküdt, messze a faltól: jobb csuklója a háta mögött bal bokájához volt kötve s közvetlenül előtte, korhadt fadarabon Ilse ült, a szőke kémnő.

Varsaynak összecsikordultak a fogai; a kalandornő nyugodtan cigarettázott. Az arcán azonban sem rosszindulat, sem ellenszenv nem látszott: egykedvű volt, aminthogy egykedvűen állott volna talán az akasztófa alatt is.

Szenvtelen hangon szólt rá a földön fetrengőre:

— Ne hánykolódjon és ne dühöngjön... Köszönje meg, hogy megszabadítottam — onnan.

— Igen... és talán azt is köszönjem meg, hogy odajuttattott...?

— Azt saját maga kereste magának. — Elgondolkozva hallgatott egy darabig. — Tulajdonképpen a legnagyobb könnyelműség volt idejőnnöm... azt hiszem, megbolondultam egy kicsit — mondta azután.

— Valószínűleg még akkor, amikor erre a pályára adta a fejét.

— Én nem adtam a fejemet semmiféle pályára. Ez lettem, mert az életem eseményei ideo-dortak.

— Ha volna magában még az emberiességnék egy szikrája, akkor feloldaná a köteleimet.

— Csakhogy énbennem már nincs semmiféle szikra. Maradjon csak megkötözve. Legfeljebb egy cigarettát adok az ajkai közé.

— Mit akar velem...?

A nő vállat vont.

— Azt hiszem, semmit. Nagyon fáradt voltam az este... idegesített a fájdalmas ordítózása... hát levettem a falról. Reggel megmondom a Rasnak, hogy valami gyorsabb módon végeztesse ki.

— Akkor miért ül itt mellettem...?

A nő szórakozottan fújta a füstöt a csillagok felé:

— Ezt maga úgy sem érti... — mondta azután vontatottan — az ember néha megszán egy,

éhes kutyát... vagy éhes gyereket... vagy kínlódó embert. Segít rajta, mert pillanatnyilag jól esik. Azután szégyenli önmaga előtt a gyengeségét. Ezért ültem ide maga mellé s ezért küldtem el a közelből mindenkit.

— Elfelejtette meggyújtani a cigarettámat.

— Na látja. Itt az én cigarettám, még párázslík...

Közelhajolt s nem vette észre, hogy Varsay felhúzza a szabadonhagyott lábát. Egy pillanat múlva halk nyögéssel terült el a földön. Varsay esizmasarka éppen gyomorszájon találta.

A magyar érezte, hogy most másodperceken mulik az élete. Felült és szabad kezével, fogaival szilaj erővel esett neki kötelékeinek. Alighanem maga Ilse kötözte össze, mert aránylag könnyen lerázta magáról a vastag kötélcsomót. Azután a kalandornő nyöszörgő teste fölé hajolt.

Remegő kezekkel kutatta végig a ruháját s megkönnyebbült sóhajtással húzott elő belőle egy remekbe készült steyr-pisztolyt.

Most már bizonyos, hogy *elevenen* nem fog megegyeszer az abesszinek fogságába kerülni.

A nő zsebéből néhány irat és egy kis jegyzőkönyv is kihullott a földre. Gyorsan felmarkolta és zsebetette, azután a bokájáról lefejtett kötelekkel alaposan összekötötte a kalandornőt. Jókor a kődarabbal a száját is fellepeckelte, majd felemelkedett és óvatosan körülkémlelt.

Ameddig a holdfényben elláthatott, egyetlen mozgó alakot sem látott: a tábor dermedt mozdulatlansággal aludt, mintha nem is élő emberek laktak volna benne.

Nagy távolságban, a tábor szélén néhány őr-tűz pislogott álmosan: azon túl a tevenyájak aludtak. Az állatok púpos testét, hosszan elnyújtott nyakát inkább csak sejteni lehetett, mint látni.

Ebben a pillanatban ez a látvány érdekelte legjobban Varsayt. Ha menekülni akart, elsősorban tévére vagy lóra volt szüksége.

Amennyire csak tudott, meghajolva kúszott a távoli őrtűzek felé. Előbb ezen az akadályon kellett túljutnia, csak akkor gondolhatott valamilyen nyergesállat megszerzésére. Alig tett azonban ötven-hatvan lépést, amikor a szabad ég alatt elnyujtózva, alvó katonák csapatára bukkant.

Elsurranni közöttük túlságosan veszedelmes lett volna: inkább visszafordult a tábor belseje felé, amerre a vezéri sátor hatalmas ponyvája sötétlett. Ezen a részen nem voltak katonák s Varsay szerencsésen eljutott a legutolsó sátrakig.

Hirtelen azonban meglebbent az egyik sátor függőnye.

A magyar azonnal hasravágódott s visszafolytott lélegzettel figyelte, hogy mikor hangzik fel a szökését megakadályozó első kiáltás.

Azonban senki sem kiáltott. A sátor félrehúzódo függőnye mögül fehér burnuszba burkolt

abesszín tiszt lépett ki. A vászon tisztasága elárulta, hogy viselője alighanem magasabb rangot tölt be: közvetlenül mellette teltidomú nőalak jelelt meg. Egy kissé megálltak a sátor előtt, azután a nő visszahúzódott, az abesszín pedig lomha lépésekkel megindult a tábor széle felé.

Varsay megkönnyebbülten lélegzett fel: nemcsak hogy fel nem fedezték, de a véletlen a kezébe juttatta a szabadulás egyetlen elképzelhető lehetőségét is.

Amint a tiszt megfelelő távolságra ért tőle, óvatosan felemelkedett és a nyomába eredt.

Az abesszín egyenletes, nesztelen léptekkel haladt végig a táboron. Néha megállt, be-benézett egyik-másik sátor függőnye mögé, azután tovább haladt. Elhagyta az őrség tábortüzeit is és szemmel láthatóan nem nagyon törődött vele, hogy az őrszemek többnyire bóbiskolva gunnyasztottak a kialvó parázs mellett.

Varsay mindenütt a nyomában járt s amikor már elég messze kint jártak a külső tábor szétszórt sátrai és alvó állatai között, sietni kezdett, hogy minél előbb beérhesse.

Az abesszín most megállt és kelet felé bámult. Talán azt figyelte, hogy pirkad-e már. Ez a rövid idő éppen kapóra jött Varsaynak. Most már az óvatossággal mit sem törődve, öles ugrásokkal törtetett előre s mire az abesszín a váratlan zajra

megrettenve visszafordult, Varsay már a nyakán lógott.

A hatalmas erejű ember azonban meg sem rendült a rázuhanó test súlya alatt. Karjának lendületével felfogta Varsay öklének halántékára irányzott csapását s inkább csodálkozva, mint ijedten kutatta támadója arcát.

Ha már egy ütéssel nem sikerült ellenfelét harcképtelenné tennie, Varsay legalább arra igyekezett, hogy az abesszín torkát elfoghassa, nehogy egy áruló hang a vesztét okozza. Ez sikerült is, azonban ekkorra már ellenfele is magához tért a meglepetéstől s észrevette, hogy a harc életre-halálra megy.

Villámgyors mozdulattal kést rántott elő; de Varsay egy gondolattal gyorsabbnak bizonyult. A kést tartó kezét baljával megragadta s felhúzott lába hatalmas lendülettel az abesszín gyomrába csapódott.

Nem volt valami sikerült rugás, arra azonban elég volt, hogy a kést tartó kéz egy másodpercre elernyedjen s engedjen Varsay eszeveszett szorításának.

Amint a kés a földre hullott, a magyar felszabaduló öklével kétségbeesett erővel az abesszín arcába csapott, úgyhogy a lendülettől mind a ketten a földre estek.

A harc kimenetele még így is kétséges lett volna, ha a szerencse, mint már annyiszor életében, ezúttal is segítségére nem siet Varsaynak.

Esés közben ő került felül s az abesszín koponyája döngve csapódott bele egy kiálló sziklába. Az afrikai elszédült s Varsay keze a következő másodpercben már felemelte a kést, hogy lesújtson ellenfele torkára.

Amint az abesszín mint a letaglózott bika a földön hörögve elnyúlt, Varsay felugrott mellőle és mit sem törődve a szertefröccsenő vérrel, lihegve, gyorsan tépte le róla a ruhát.

A szennyes burnuszt magára terítette, homlokán leszorította a rézabronccsal és kiürítette a burnusz alatt viselt bugyogó zsebeit is.

Maroknyi tallér, néhány különös írásjelekkel teleírt papírlap és egy rinoceroszbőr korbács volt a zsákmánya.

Abesszín öltözetében most már nyugodtabban mozoghatott. Mindenesetre igyekezett minél távolabb kerülni a tábor törzsétől, olyan harcosok közé, akikről feltételezhette, hogy még megpillantása esetén sem ismerik fel benne az autón hurcott foglyot.

Nagy távolságban előtte néhány sátor állott, körülötte állatok heverték. Arrafelé irányította lépteit s lehetőleg zajtalanul közelítette meg az alvó embereket. Szétnézett a tevék között s találmra odalépett egyhez, amelyik erős, fiatal jószágnek látszott a holdfényben.

A tevé mellett azonban egy katona aludt. Varsay izgalmában nem vette észre és belebotlott.

A katona megriadva ugrott talpra.

Varsay agya villámgyorsan működött: ha most csak egy másodpercre is elveszíti a biztonságát, vége van.

Intett a katonának, hogy állítsa fel az állatot.

Az tétovázva mozdult, de abban a pillanatban már emelkedett is Varsay kezében a korbács s a rinoceroszbőr fonatok láttán a katonának egyszerre tíz keze lett.

Sietve dobta rá a tevére a nyeret, átvette rajta az élelmiszeres zsákot és kérdően nézett Varsayra.

Az hanyagul egy tallért dobott a földre és nyeregbe szállt.

A teve, mintha csak tudta volna, hogy mit kell tennie, szaporán felállt és lomha lépésekkel megindult a mezőség irányában. Azután Varsay ösztökélő rugásaira ügetésbe, majd szilaj vágatásba kezdett.

Az abesszín tábornok csakhamar elnyelte a távolság s Varsay ébredő reménységgel nézett szembe a messzi láthatáron méltóságteljesen emelkedő nappal...

Egész nap és egész éjszaka megállás nélkül hajszolta tevéjét; jól tudta, hogy a szőke kalandornőnek kitűnő autója van, amelyen könnyű szerrel elébe kerülhet s ha egyszer utoléri, semmi sem mentheti meg többé a biztos haláltól.

Az embermagasságú fű védelmében néha plihent egy-egy rövid félórát, nem saját maga, hanem

az életet jelentő teve miatt; ha nagy ritkán, a látáshatár szélén elvonuló tevéseket pillantott meg, azonnal fektette tevéjét s maga is óvatosan lekuporodott.

Azt kellett azonban látnia, hogy szökése nem okozott az abesszín táborban akkora kavarodást, mint gondolta volna. Sehol sem látott portyázó üldözőket a háta mögött. Ebből azt kellett következtetnie, hogy sorsára hagyják az abesszín pusztaságban s csak akkor csapnak le rá orgyilkosaikkal, ha látják, hogy sikerül a határt elérnie.

A szökésétől számított negyedik napon hajnal felé, egész éjszakai fárasztó hajsza után, gondozott gyapotültetvények szabályos tábláit pillantotta meg.

Megkönnyebbülten lélegzett fel.

A határmenti területet az abesszinek széles sávban terméketlen pusztaságnak hagyják meg, hogy embercsempésző hadjárataikban a kietlen pusztaság is segítségükre legyen; az ültetvény tehát csak angol vagy olasz kézen lehetett az európai fennhatóság alá tartozó Szomáliföld területén.

Megmenekült.

Éppen idején, mert a fáradalmakat végletekig bíró vasszervezete már-már megroppant az embertelen hajsza iramában. Napok óta bogyókból s a vadon termő bahdanrépa fanyar gyökereiből táplálkozott; éppen ideje volt, hogy tápláló étellel üdítse fel magát.

Az ültetvény közepén néhány viskót s fából

épített nagyobb házat pillantott meg; közelükben gondolkozás nélkül leszállt a nyeregből s az elébe siető benszülötteknek jelekkel tudomására adta, hogy az ültetvény urával akar beszélni.

Ellenkezés nélkül vezették a ház felé, amelynek terraszán parafasisakos európai férfi tűnt fel.

Varsay legnagyobb meglepetésére az európai szélesen integetve sietett eléje:

— Evening, mister... tegnap este óta várjuk s már éppen elébe akartunk küldeni valakit.

— Várjuk...? — torpant vissza a magyar.
— De hát kik várnak engem...?

Most az európai vágott csodálkozó arcot:

— Goddam, hát az askharik és a menyasszonya...

Varsay pillanat alatt átlátta, hogy kelepcebe futott; kétségtelenül angol területen van, Ilse Björgson és elszánt banditái azonban ide is utána merészkedtek, hogy annál biztosabban hatalmukba kerítsék.

Most már egyedül az angol házigazda becsületességén múltott, hogy sikerül-e idejekorán elmenekülnie:

— Sir, ön angol állampolgár...?

— Jes, az vagyok, hála Istennek... de miért kérdez ilyeneket?

— Mert az állítólagos menyasszonyom veszélyes kalandornő, aki az abesszínek fogságába akar visszacipelni. Én ugyanis az olasz gyarmati hadsereg hírszerző tisztje vagyok.

— Goddam...

Az angol gyors mozdulattal a ház felé fordult. Varsay azonban sohasem tudhatta meg, hogy tulajdonképpen mit akart.

Ugyanis, még mielőtt pár lépést tehetek volna, hirtelen felcsapódott a ház ajtaja s az ajtóban Ilse Björgson szőke alakja jelent meg.

Gúnyos mosollyal nézett szembe a megdöbent Varsayval s fehér kezében apró tárgy villant meg; síp talán, hogy a melléképületek környékén tanyázó askhariknak jelt adhasson...

A magyar észrevette a veszélyes mozdulatot s a revolvere után kapott; ugyanebben a pillanatban a kalandornő balkezeében is revolver villant.

Csaknem egyszerre dördült el a két lövés; nyomában elvágódott az angol házigazda, de öszszecsuklott a kalandornő fehérruhás alakja is.

Varsay még tisztán látta, hogy Ilse Björgson jobb vállán megvörösödött a fehér vászon; azután keresztülugrott az angol vonagló testén s a keskeny udvaron keresztül a gyapotcserjék védelemnyújtó sűrűje felé rohant.

A kunyhók felől lövések porzottak utána.

Eszébe sem jutott visszalőni, tudta, hogy menekülése a gyorsaságán múlik.

Ha a kémnő megsebesítése miatt zavarba jött askharik magukhoz térnek és úzóbe veszik, gyalogszerrel semmi esetre sem tud elmenekülni.

Látta, hogy a farm udvarán kavarodás támad,

az askharik alighanem összeverekedtek a gyapot-ültetvény munkásaival.

Még javában tartott a harc, amikor autóberregés zaja ért hozzá s visszatekintve, látta, hogy a sziürke hernyótalpas automobil elporzik a szabad mezőség irányában.

Azonnal megállt a felszabadultság érzésével.

A sebesült — remélhetőleg halálosan sebesült — kémnőt vitték a cinkosai minél messzebb az angol határ megsértésének színterétől.

Leült az út szélén, mert a lába véglegesen felmondta a szolgálatot.

Messze előtte hófehér burnuszokon csillant meg a felkelő nap fénye.

Nyugodtan ülve maradt; tudta, hogy a lövöldözés zajára figyelmessé lett angol határőrség egyik járőre közeledik.

XII.

Néhány nap mulva a berberai olasz katonai megbízott villájában három férfi ült jégbehűtött whiskys üvegek mellett.

Természetesen a colonel vitte a szót:

— Amit ön elmond, kedves barátom, az valóban csodálatos dolog. Ilyenformán csak a szerencsés véletlen mentette meg az olasz csapatokat a leggyilkosabb álmokórjárvány kitörésétől.

— Itt vannak a feljegyzések, signor colonel,

A fekete sárkány-szövetség segítségével becsempészett ládák egyrészében finomra őrölt üvegpor volt, s a japánok az üvegport akarták megfertőzni kitenyészített álomkórbacillusokkal. Azért választották ezt a különös utat, mert az álomkór csak a vérbe kerülve fertőz, hiszen tudjuk, hogy leginkább a cecelégy csípése nyomán terjed. Ha a megfertőzött üvegport sikerült volna a raktárakban felhalmozott ruhanemű között elszórni, a ruhák használatbavétele esetén fellépő heves viszketéssel maguk a katonák fertőzték volna meg önmagukat.

— Akkor hát ez ellen most már könnyű védekezni. Van még valami a feljegyzésekben?

— Pontos számok a becsempészett fegyverekről: Ilse Björgson kezeírása, tehát letagadhatatlan. Azután itt vannak az abesszín felvonulási tervek s a munició s raktárak felsorolása.

— Adja csak ide... ezzel majd a repülőosztagokat fogom foglalkoztatni, ha, ne adj Isten, rá kerülne a sor...

Most Valsoni is megszólalt, aki eddig hang nélkül barátkozott a whiskys poharakkal:

— Mindez nagyon szép, de mit érünk vele, ha a gaztettek értelmi szerzője és legfőbb irányítója elmenekült?...

A colonel nevetett:

—Barátom, ön túlságosan nagyigényű. Egyelőre örüljünk annak, amit sikerült elérnünk és ne törjük a fejünket olyasmin, amit a szerencse meg-

tagadott. Ezekkel a feljegyzésekkel az abesszínéki egész felvonulási terve a kezünkbe jutott: ha verekedni akarnak, akkor kezhetnek előlről mindent, Ez pedig nagy szó...

Varsay fáradtan dőlt hátra a székén:

— Én is azt mondom, hogy ami késik, nem múlik. Lesz még idő, amikor szemben állok majd Ilse Björgsonnal. S akkor az én kezemben lesz a sorsa, mint volt az enyém az övében.

— Ne felejtse el, hogy megmentette az életedet.

— Csupán a kínhaláltól mentett meg s ezt mindenkor hajlandó is leszek neki viszonzni. Erzelgéssel azonban nem lehet fenevadak ellen harcolni, s ha ők nyugodt lélekkel a katonák ezreit kergették volna biztos halálba, akkor mi sem lehetünk válogatósak az eszközökben.

— Nem ez a fontos, uraim — szólt a colonel, — Megfelelkeznek Varsay barátunk akaratlan kiárusításának legfontosabb eredményéről.

— Ugyan, mi az?...

— A feljegyzések birtokában bebizonyíthatjuk az angol hatóságoknak, hogy milyen elvetermült fegyvercsempészség folyik a területeiken át ellenünk. Ahogyan én az angolokat ismerem, lesz gondjuk rá, hogy a jövőben béke és nyugalom legyen az angol vizeken és Berbera városban egyaránt.

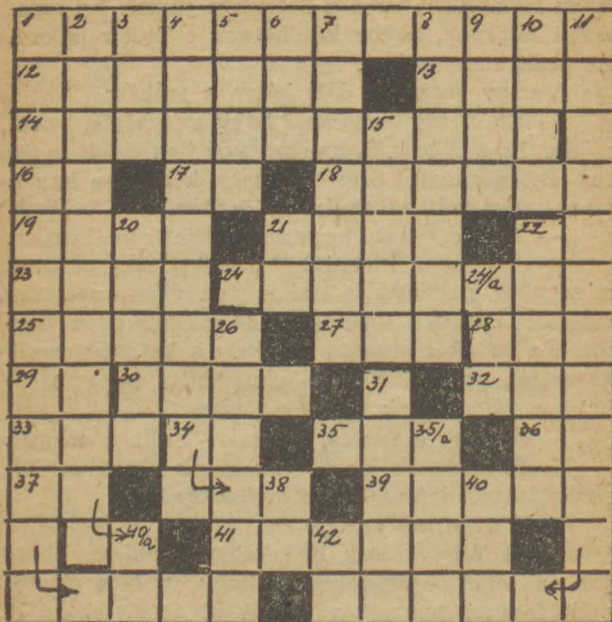
— Erre inni kell egyet!... — vélte Valsoni s megemelte a csillogó whiskyvel telt poharat.

VEGE.

11. sz. keresztrejtvény .

JUTALMAK:

1 drb női poudertartó, 2 üveg finom kölnivíz, 5 doboz finom francia poudert.

A 6. sz. keresztrejtvény helyes megfejtői közül: 1 drb férfi karórát nyert: Gyenes A. Gábor Budapest, 1—1 üveg kölnivizet nyertek: Vámos Istvánné Hajmáskér, Költérich Jenő Budapest, 1—1 doboz poudert nyertek: Arday Gaby Budapest, Békés Béla Budapest, Aranyi Ilona Szombathely, Véső Sándor Celldömölk, Schomel István Budapest, Kuti Károly Szeged, Perless Imre Budapest, Tokodi Józsefné Budapest, Versey Ilus bárónő Kispest és Gyarmathy Lola Budapest.

Vízszintes sorok: 1. Közmondás és operettcím. 12. Bajnok, ritkábban használt kifejezése. 13. Ékezettel légy betűi keverve. 14. Tetőfedő anyag. 16. Görög betű. 17. Azonos betűk. 18. Tönkre tesz. 19. Fizikai eszköz. 21. Asszony, idegen szóval. 22. Véd. 23. Tóga betűi keverve. 24. Végén n-el nincs színe (ék. föl.). 25. Vissza: rossz. 27. Ékezettel: kerti szerszám. 28. Név betűi keverve. 29. Vissza: véd. 30. Majdnem Brutus. 32. Ifjúsági író vezetékeve. 33. E. Z. A. 34. Vissza: betű fon. 35. Vissza: sebforradás. 36. Som mássalhangzói. 37. Azonos betűk. 39. Vissza: divatjamult ruhaanyag. 41. Vissza: nagyhatalom.

Függőleges sorok: 1. Középkori utazó, tőle kapta a nevét Amerika. 2. A Bánk bán írója. 3. Menjetek latinul. 4. Magyarország egyetlen királynője. 5. Vissza: innen latinul. 6. Király franciául. 7. Fontos véredény. 8. Augusztusban van. 9. Vissza: női név becézve. 10. Lendület idegen szóval. 11. Kellemes szórakozás. 15. A vívóversenyek színhelye. 20. Eső után sok található faluhelyen. 21. Főz mássalhangzói. 22. Rózsafüzér. 24/a. E. E. M. 26. Sivatag. 31. A kés része (ék. föl.). 35/a. Szór. 38. Vissza: állathang. 40. L. A. J. 40/a. Foci mássalhangzói. 42. Les mássalhangzói.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1., 14., 41. és függőleges: 1., 11. és 22.

A megfejtések beküldésének határideje mindig a regény megjelenésétől számított két hét; a nyertesek neveit október 17-én megjelenő 16-ik számunkban közöljük.

A rejtvényeket a kiadóhivatalba (József-körút 5. IV. emelet) kell beküldeni.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

A főnyeremény

Irta: Kertész Mihály

Egy szegény budapesti fiatalember vásárol egy sorsjegyet, amelynek számát babonából nem jegyzi meg. Tárcáját ellopják s különböző jelek arra mutatnak, hogy az elveszített sorsjegy nyerte meg a félmilliós főnyereményt. Megindul a hajsza az értékes sorsjegy után, amely egyszerre váratlanul megkerül:

...Rögtön érezte, hogy a tárcában ott lapul a sorsjegy úgy, ahogyan hetekkel előbb becsusztatta.

Villámgyorsan kirántotta és rámeredt.

A következő pillanatban azután zizegve hullott ki kezéből a sorsjegy, ő maga pedig megtántorodott.

A sorsjegy száma... nem 30.426 volt.

Lebilincselően érdekes bonyodalmak után érkezik el váratlan és frappáns happy endhez a Tarka Regénytár legközelebbi regénye.

A Függetlenség HÓDÍTÓ ÚTJA 2 ÉV ALATT

Indulás	1933 április	1933 szeptember	1934 január	1935 január
1933.I.16	55.000	100.000	430.000	165.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap

Fizessen Ön is elő!

Magyaros
iskolai leányruha
végig béleelve, a
szoknya klott
mellényre
dolgozva, 55. sz.

6 évesnek **14.50**
P

s z á m o n k é n t i
e m e l k e d é s P 1.50

DIVATCSARNOK
RÁKÓCZI-ÚT 72-74.

a
a

z.

0

i
60

